

За

ЄВАНГЕЛЬСЬКУ

«Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією... борючись однодушно за віру Євангельську» (Фил. 1:27).

ВІРУ

РЕЄСТРАЦІЙНЕ СВІДОЦТВО № КВ 9264 ВІД 15 ЖОВТНЯ 2004 РОКУ

№5 (68), ТРАВЕНЬ 2010 РОКУ

Любити праведність і ненавидіти гріх

«Діточки, це пишу я до вас, щоб ви не грішили!» (1 Ів. 2:1).

На жаль, багато християн дуже легковажно ставляться до гріха. А в Біблії сказано: «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7). Наша єдність з Богом може бути відновлена дуже швидко. Бог бажає простити гріхи за умови, що людина щиро визнає їх і покається перед Ним. Однак покарання за гріхи нести доведеться.

Згадаймо хоча б царя Давида. Сам Господь про нього сказав, що знайшов чоловіка по серцю Своему. Давид не лише мав велику віру в Бога, він був найбільшим царем, який коли-небудь стояв на чолі Ізраїлю. Але одного разу він тяжко згрішив – і постраждав.

З Біблії знаємо, що Давид дуже сумував через свій негідний вчинок. Псалом 51 описує глибину його сповіді: «Помилуй мене, Боже, з великої милості Твоїєї і з великого милосердя Свого заглянь беззаконня мої! Обмиє мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха, бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх переді мною постійно» (Пс. 51:3-5). Бог прийняв Давидову сповідь, простив йому і відновив спільність із ним.

Але справа на цьому не закінчилася. Бог – святий і праведний. Він не може не помітити наших гріхів або вдати, що не знає про них. Він не дивиться на чини і звання. А через те, що Давидів гріх дав нагоду ворогам Божим ганьбити святе Ім'я Бога, Він сказав: «А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене». І Давид мусив покинути земні наслідки своїх злих вчинків. Тому християнин просто не може дозволити собі легковажно сприймати гріх.

Бог не карає Своїх дітей щоразу, коли вони щось не так чинять. Він любить нас і ставиться лагідно і терпляче. Той же Давид говорить: «Не за нашими прогріхами Він поведеться з нами і відплачує нам не за провинками нашими. Бо як високо небо стоїть над землею, велика така Його милість до тих, хто боїться Його» (Пс. 103:10-11). Але, визнаючи, що Бог довготерпить, ми повинні також розуміти, що прояв нашої навмисної непокорності може мати серйозні і далекосяжні наслідки.

Згадаймо: лише один прояв непокорності з боку перших чоловіка і жінки приніс гріх і смерть у цей світ, а з ним біду, страждання

і трагедію. Так само єдиний прояв непокорності з нашого боку може мати трагічні наслідки і залишити слід на все життя.

Ось правдива історія. Юнак, батьки якого були християнами, зустрівся з розпусною жінкою. У результаті одноразових взаємин він заразився венеричною хворобою і за три роки помер.

Жити за покликом плоті – означає підкоритися тілесним бажанням і апетитам. Біблія застерігає нас від цього.

Самсон – приклад людини, яка жила за покликом плоті. Бог обрав його стати визволителем народу, дав йому особливу силу і здібність. Самсон здійснив багато славних подвигів, але часто керувався бажаннями плоті. І нам відомий сумний кінець його життя.

Щодо старозаповітних історій апостол Павло говорить: «Усе це трапилось з ними, як приклади, а написане нам на науку, бо за нашого часу кінець віку прийшов» (1 Кор. 10:11).

Ще Слово Боже каже: «Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були б» (1 Кор. 11:31). Якщо ми не будемо судити себе самі, Бог змушений буде робити це Сам. Бог карає, тому що Він дуже любить нас і не хоче, щоб ми жили в непокорі. «Бо засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено з світом» (1 Кор. 11:32)

Бог має певні цілі, караючи Своїх дітей. Тому дуже важливо навчитися приймати Божє покарання у правильному дусі. «А до того ми мали батьків, що карали наше тіло, і боялись їх, то чи ж не далеко більше повинні користись ми Отцвє Духів, щоб жити?» (Євр. 12:9). Погодимося з Богом і скажімо: «Господи, Твій суд істинний і праведний. Я хочу бути Тобі покірним».

Бог карає нас, щоб ми могли бути учасниками Його святості, а зовсім не тому, що Він розсердився. «Ті нас за короткого часу карали, як їм до вподоби було, Цей же на користь, щоб ми стали учасниками Його святості» (Євр. 12:10). Коли Він карає, варто запитати: «Господи, чому Ти хочеш навчити мене через це?».

Через Божє покарання і повчання Давид став людиною, близькою Божому серцю. Він згадується в 11-му розділі Послання до євреїв як той, хто приніс славу Імені Господньому. Самсон також покався у своїх гріхах і своєю смертю знищив більше ворогів Божих, ніж упродовж всього життя.

Християнин – це послідовник Христа. Усе, що ми робимо, відображається на Ньому. Біймося зневажити Його Ім'я. «Страх Господній – початок премудрості». Тому навчимося любити праведність і ненавидіти гріх.

Церкви Хмельницької області обрали старшого пресвітера

24 квітня відбулася звітно-виборна конференція Хмельницького обласного об'єднання церков християн віри євангельської. Старший єпископ Церкви ХВС України М. Паночко і його регіональний заступник єпископ Ю. Веремій прибули на Поділля для упорядкування діяльності об'єднання.

Порядок денний конференції передбачав обрання старшого пресвітера обласного об'єднання, аналіз роботи за минулий рік та спільні плани на 2010-й.

Загалом роботу об'єднання за минулий рік делегати визнали доброю. «Помітна позитивна динаміка в розвитку церков області», – підкреслив єпископ М. Паночко. Виконуючого обов'язки старшого пресвітера Р. Мураха було рукопокладено на сан старшого пресвітера. Заступниками старшого пресвітера обрані пастори В. Собко (м. Городок), П. Лучков (м. Хмельницький) і Г. Недашківський (м. Славути).

uupc.org.

Урочисте Богослужіння з нагоди рукопокладення відбулося в Світловодську

25 квітня у Світловодській церкві християн віри євангельської відбулося урочисте Богослужіння з нагоди рукопокладання на служіння.

Старший єпископ Церкви ХВС України М. Паночко згідно з рішенням обласної пресвітерської ради засвідчив відповід-

ність вимогам Божого Слова номінованих священнослужителів.

Таким чином, В. Бровка було рукопокладено на служіння старшого пресвітера Кіровоградського обласного об'єднання Церкви ХВС України, А. Леська – на пасторське і С. Русака – на дияконське служіння.

Церква молиться про збереження здорової моралі

Із глибоким занепокоєнням вірні Церкви Християн Віри Євангельської України сприйняли той факт, що, у супереч громадській думці та незважаючи на численні звернення українських Церков, окремих віруючих та абсолютної більшості громадян України, 31 березня 2010 року МЗС України на рівні Ради Європи беззастережно підтримало рекомендації Кабінету Міністрів «Про заходи по боротьбі з дискримінацією за ознакою сексуальної орієнтації або гендерної ідентичності».

Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко, зважаючи на те, що ці ж питання включені до порядку денного чергової сесії ПАРЄ (26-30 квітня ц. р.), спрямував ряд листів з проханням не підтримувати подібних рішень до відповідних політичних діячів України: Президента В. Януковича, Голови Верховної Ради В. Литвина, голови та всіх членів Постійної делегації України в ПАРЄ, міністра закордонних справ К. Грищенка, лідерів політичних партій.

Крім того, прохання про термінові молитви було передано до всіх півтори тисяч місцевих церков християн віри євангельської України, з метою духовного протистояння смертоносній дії духа Содому та Гоморри, що шириться Європою, вражаючи тіла і душі людей. «Церква Христова не може мовчати в такий відповідальний час», – наголосив старший єпископ М. Паночко.

uupc.org.

23 травня відбудеться Всесвітній день молитви

дня у своїх країнах, можуть вибрати той формат акції, який відповідає їх контексту, а також включити потреби своїх народів у список потреб Тіла Христа на інших континентах через супутниковий зв'язок, телебачення, Інтернет, радіо та ТБ.

Восени 1998 року Бог відкрив Своїй Церкві, що напередодні Другого приходу Ісуса Христа, в останні дні цього віку, Він виконає Своє

У Нігерії живцем спалили протестанського пастора і його дружину

48-річного Ісхака Кадаха і його дружину Селіну викрали ще 13 квітня. Подружжя жило в місцевості Бото в нігерійському місті Баучі. Через декілька годин після викрадення були виявлені їх обгорілі трупі.

У цій частині місцевості живуть здебільшого християни. Екстремісти нападають на християн дуже часто. 22 січня цього року бандити вже намагалися спалити дім молитви, в якому пастор Кадах надав притулок християнським біженцям з сусіднього міста Джоса. Люди буди змушені покинути свої домівки, рятуючись від екстремістів.

У тому, що пастора і його дружину спалили саме екстремісти, сумніву немає – свідок бачив, як бандити витягали своїх жертв з дому. Слідство, допитавши свідка, підтвердило: цей нелюдський злочин – справа рук екстремістів.

Поліція вже затримала двох підозрюваних, тривають розслідування і пошук їх спільників.

CNL-NEWS.

Цього року християни всього світу відзначають десятиї – ювілейний День молитви. За попередньою оцінкою, у ньому візьмуть участь близько 800 мільйонів християн – представників різних деномінацій з шести континентів і більш ніж 220 країн, щоб у спільній молитві просити Господа благословити нації і народи. «Бо пізнанням Господньої слави наповнена буде земля» (Ав. 2:14).

В особливому фокусі молитви – виконання Великого Доручення Христа, а також епідемія СНІДу, війна, тероризм, діти ризику та інші соціально важливі питання. Організатори, відповідальні за проведення молитовного

Слово, записане в Ам. 9:11 і Діяч 15:16-18: «Потому вернуся і відбудую Давидову скинію занепалу, і відбудую руїни її, і наново поставлю її, щоб шукали Господа люди зостали та всі народи, над якими Ім'я Моє кликано, – говорить Господь, що чинить це все! Господеві відвіку відомі всі вчинки Його».

І в результаті з 2001 року в Африці почалося об'єднання церков для проведення спільного молитовного служіння.

Минулого року майже 500 мільйонів християн по всій землі з'єдналися в молитві покаяння, прохання і прославлення до свого Творця.

ВАЖЛИВО

ЗАЯВА

Ради Євангельських Протестантських Церков України відносно неприпустимості втягування Церков у політичну діяльність

Зважаючи на те, що в останні місяці у засобах масової інформації все частіше поширюються суперечливі повідомлення, в яких стверджується про активну роль євангельських протестантських церков України у політичній діяльності, зокрема у президентській кампанії 2010 року, та висловлюючи занепокоєння у зв'язку з намаганнями окремих політиків використати авторитет РЄПЦУ та євангельських протестантських Церков у своїх політичних цілях, Рада Євангельських Протестантських Церков України (РЄПЦУ), яка, згідно із статистикою, представляє біля 75% усієї протестантської спільноти України, вважає своїм обов'язком чітко заявити про позицію щодо ролі Церкви у суспільстві та її ставлення до політики.

Неприпустимою є практика, коли під час релігійних Богослужінь, зустрічей з місцевими релігійними діячами та у повідомленнях для ЗМІ політики чи інші особи заявляють про те, що вони виступають від імені Ради Євангельських Протестантських Церков України як міжцерковної інституції, або абстрактно заявляють про підтримку своїх політичних проєктів з боку найбільших євангельських протестантських об'єднань, чим, по суті, вводять в оману віруючих та все суспільство.

Наше занепокоєння викликають спроби ініціаторів окремих політичних проєктів під гаслами налагодження державно-церковного діалогу використати віруючих та релігійні організації для досягнення власних політичних цілей, спотворюючи сутність християнського служіння та покликання Церкви. Разом з цим заявляємо про те, що ні в форматі РЄПЦУ, ні окремо ми не уповноважували на представництво та не надавали підтримки жодній особі, політику чи політичному руху.

Ми вважаємо, що Церква як духовна інституція громадянського суспільства покликана бути совістю нації та відстоювати високі моральні стандарти, не вдаючись при цьому до політичної діяльності, яка заборонена законодавством України. Церковні Богослужіння та пастирські кафедри не повинні бути місцем агітації, а мають слугувати задоволенню духовних потреб віруючих різних політичних поглядів.

Враховуючи це, ми, керівники євангельських протестантських Церков України, закликаємо:

✓**релігійних діячів:** *зосередити всі зусилля на духовному та соціальному служінні, до якого покликана кожна церковна громада; пильнувати про те, щоб релігійна громада не перетворювалась на осередок політичної чи партійної діяльності, що є порушенням чинного законодавства України; усвідомлювати свою відповідальність перед Богом за сумлінне виконання душпастирського служіння;*

✓**політиків:** *утримуватись від спокус використовувати високу суспільну довіру до Церкви у політичних цілях; не залучати Церкви та релігійні організації до політичної діяльності та не використовувати їх як осередки партійної роботи, пам'ятаючи про конституційний принцип відділення Церкви від держави;*

✓**журналістів:** *виконувати свої професійні обов'язки, керуючись принципами правдивості та неупередженості, подаючи тільки перевірену та точну інформацію про діяльність євангельських протестантських Церков України.*

Віriamo, що і надалі діяльність усіх євангельських протестантських Церков буде спрямована на духовне відродження України.

Михайло Паночко, старший єпископ ЦХВЕ України.

В'ячеслав Нестерук, голова Всеукраїнського

Союзу Церков ЄХБ.

Василь Райчинець, старший єпископ Союзу вільних церков ХВЄ України.

Володимир Крупський, президент Української

Уніонної конференції Церкви АСД.

Леонід Падун, старший єпископ УХЄЦ.

Петро Балацький, виконавчий секретар Братства

незалежних церков і місій ЄХБ.

Василь Давидюк, член Ради Асоціації місіонерських церков

євангельських християн України.

В'ячеслав Горпинчук, єпископ Української Лютеранської Церкви

20 квітня 2010 року.

м. Київ.

Так повелів Господь

Микола Синюк

«І було мені слово Господнє таке: «Сину людський, ось Я візьму від тебе несподіваним ударом утіху очей твоїх, а ти не голоси й не плач, і нехай не виступить сльоза твоя. Стогни собі тихо, жалоби по померлих не роби, прикрасу голови своєї обвий на себе, а взуття своє взуй на ноги свої, і не закривай вусів, і не їж жалобного хліба». І говорив я до народу рано, а ввечері померла мені жінка... І зробив я рано, як наказано мені. І сказав мені той народ: Чи не розповіси нам, що це нам таке, що ти робиш? І я їм сказав: Було мені слово Господнє таке...» (Єз. 24:15-20).

Пророк Єзекиїл мав свого часу специфічне служіння. Це була друга після царя людина. Функція пророка — говорити, прорікати. Але коли читаємо історію життя Єзекиїла, як, зрештою, і пророків Ісаї чи Єремії, то зауважуємо, що він часто не стільки говорив, скільки щось робив.

Бог каже до Єремії: купи собі на базарі пояс, підпорежися і ходи — але не пери його. А коли він забрудниться, заховай його у щілині скелі. А потім піди і витягни його. Єремія так і зробив — і виявив, що пояс той вже не придатний до вжитку.

Люди дивилися на те, що робить Єремія, і, напевне, дивувалися. І тоді Бог через нього сказав народу: «Отак, як цей пояс близько до тіла, так і Мій народ близький Мені. Але ви стали, як цей пояс, непридатними».

Єзекиїлю Бог сказав взяти цеглину і накреслити на ній Єрусалим. А потім покласти її — і зробити навпроти вал. А потім поставити перед собою і цим містом сковороду, лягти на лівий бік і так лежати 390 днів. На одному боці. На правому боці лежати треба було трохи менше.

Отже, пророк не тільки говорив, він щось і робив. І от Бог звертається до пророка Єзекиїла, до Свого служителя, і каже: «Несподіваним ударом Я заберу в тебе утіху твоїх очей». Мова йшла про його дружину. І от що цікаво — це служитель, який посвячений Господу, який виконує Його волю...

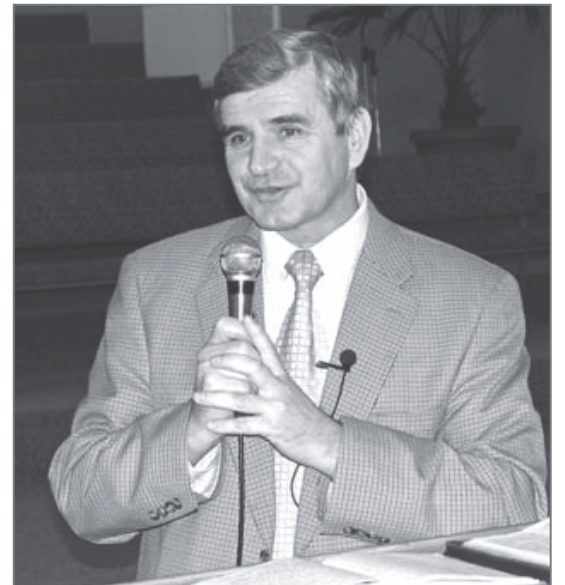
Нам іноді здається, що несподівані удари — це щось нечуване. Господи, змилуйся, та ж діти... Та що я буду робити сам... Це дуже драматична історія. Люди іноді не знають, як жити далі. Але служитель Божий реагує цікаво — жодного протесту, жодного запитання. І сказано в Божому Слові, що це сталося того ж дня, коли Господь говорив.

Несподівані удари — це не завжди щось погане. Несподівані удари бувають і в успіху. Брати іноді свідчать, що слухають себе збоку і думають — я це чи не я таке говорю. І не завжди ми можемо сприйняти такий успіх адекватно.

Єзекиїл жив серед народу, який мав певні погляди, певні традиції, і в тому числі щодо проведення похорону. А Бог каже йому зробити не так, як заведено, — не плакати, не голосити, а тихо собі стогнати. І це тоді, коли євреї наймали для похорону спеціальних голосильниць.

Ми — служителі Господні. І на те, що ми робимо, дуже звертають увагу. Тож уявіть, які вражені були земляки Єзекиїла. Те, що він робить, — нечуване, суперечить всім традиціям. І вони запитали пророка, чи не має це якогось значення для них.

Усе, що ми робимо, має величезне значення. Яке коріння мають наші вчинки? Яку ідею вони несуть? Усяка духовна справа народжується від особливої, божественної ідеї. У Єзекиїла був аргумент — йому було слово Господнє. Він не просто так це придумав, бажаючи бути оригіналом. Йому було слово від Господа.

Це дуже і дуже вагомо. Згадаймо Івана Хрестителя. Натопл людей зійшовся до Йордану. Священники відправляють делегації. Люди масово приймають хрещення. Що було першопричиною цього великого пробудження? «Було Боже слово в пустині Івану, сину Захарія». І після цього вже було діло.

А згадаймо Савла. Він бачить світло і чує: «Савле, іди туди, куди йдеш, і там буде тобі сказане, що ти маєш робити». Це слово так радикально поміняло життя Савла, що він, ставши апостолом Павлом, пізніше скаже, що не дорожить нічим і ні на що не дивиться, тільки б йому виконати те, до чого покликав його Господь.

Не так просто буває виконати слово від Господа. Коли слово почув Савл, в юдаїзмі почалася революція. Про те, що тисячоліттями було фундаментом і законом, Павло сказав, що це не має ніякого значення. Як? Це єресь! І киями Павла били, камінням закидували, в морі він топився... І разом з тим мав сміливість сказати, що все, що він робить, — це через нього робить Господь.

А хто автор, хто нам дає ідеї щось говорити і робити? Моє проповідництво, моє місіонерство, лідерство, служіння — хто народив все це? Мої амбіції, моє честолюбство? Хто Батько того, що я сьогодні роблю? Мені було слово Господнє. Я шукаю цього і захожую всіх шукати. Якщо ми хочемо, щоб наша віра гори переставляла, ми мусимо шукати слова від Господа. Того, що мені сьогодні, зараз, просто вже говорить Господь.

Ставаймо на сторожу, шукаймо. Всякий великий рух і всяке велике пробудження починаються зі слова від Бога. Саме так Лютер почув, що праведник житиме вірою. Основою наших починань, місій, відкриття нових церков має бути слово. Тоді другорядними питаннями стають фінанси, приміщення і все інше.

І на запитання, чого ми робимо те чи інше, ми завжди зможемо сказати, що так робити нам повелів Господь.

Пильнуймо про ревність

«У ревності не лінуються, духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11).

Апостол Павло закликає не просто якихось сторонніх людей — він звертається до Церкви Ісуса Христа. У світі, де ми живемо, така річ, як ревність, є двигуном нових ідей, технологій, руху вперед. Ревність має два боки і може, як і ніж, використовуватися для негативних речей.

Усе, що ми робимо як служителі, ми повинні перевіряти запитанням: а чого ми це робимо? Яка ціль нашого життя і служіння? Ціль ми приймаємо через відкриття від Бога — а приходить воно через наш розум. Щоб ця ціль була досягнена, нам треба мати ревність, палати вогнем, горіти для Бога. І в ревності ми не повинні лінуватися.

Однак у нашому житті є багато такого, що можна назвати вбивцями ревності. Один дослідник Біблії сказав: «Ентузіазм і постійність можуть зробити середньостатистичну людину дуже відомою і популярною. А бездіяльність і летаргічний сон здатні найкращу

людину перетворити на середнячка».

Для нас, служителів, дуже важливо розуміти, що Бог чекає, аби ми не просто робили, а робили якнайкраще, не просто жили, а жили для Нього, не просто вчили, а вчили якнайстаранніше — своїм власним прикладом і життям.

Мабуть, кожен з нас, служителів, стикався з питанням, як заохотити людей

ти людей, заохочувати їх, підкладати дрова в вогонь їхньої ревності.

Якщо людина любить якусь марку автомобіля, вона годинами може розповідати, який чудовий це автомобіль, які його характеристики, яке пальне він потребує і скільки того пального використовує. Якщо людина любить Ісуса, і ти питаєш, за що, вона тобі буде про

Нього говорити, аж поки ти її не спиниш.

Ревність за Богом треба підтримувати, бо вбивці ревності не дрімають. Першими у цьому списку йдуть самовдоволення, гордість, пиша. Біблійний приклад такої позиції — цар Навуходоносор. Але таке нерідко трапляється і з нами. Я те зробив, я се... І це вбиває нашу ревність за Богом наповал. І вже мені здається, що я не повинен шукати Бога, я вже чогось досяг.

Ісус Христос бачив у Своїх учнях цю тенденцію і тому вчив, коли вони щось зроблять, казати, що вони раби, нічого не варті, і зробили лише те, що мали робити. Тому нехай ніколи в нас не буде такого задоволення собою, здатного зупинити на шляху пошуків Бога і молитовного спілкування з Ним.

До завзятих пошуків Бога часто спонукують важкі життєві обставини. Ісус Христос не обіцяв нам на землі легкого життя. Більше того, Він попереджав, що всім нам доведеться переживати скорботи, але і потішав: «Будьте відважні, бо Я світ переміг». Апостол Павло пише, що Бог не дає нам випробування понад силу, але у випробуваннях подає

допомогу. Тому ми все можемо стерпіти і перейти.

На жаль, багатьох віруючих складні життєві обставини зупиняють на шляху пошуків Бога. Вони собі придумали, як Бог має їм відповісти, а так не стається. Щось таке було і з Нааманом, який придумав, як пророк Єлисей має зцілити його від прокази, а Єлисей навіть до нього не вийшов, а вислав слугу, чим полководця, до деякої міри, навіть принизив.

Досить вагоме місце у списку вбивць ревності за Богом посідають неврівноваженість характеру, схильність до нападів гніву, невміння володіти собою. Такі люди втрачають ревність служити Богу і часто на Бога ображаються.

Як результат, такі люди впадають в апатію і втрачають бачення і перспективу служіння. Це прекрасно знає ворог душ людських. Недарма хтось сказав, що теплий християнин — це той, який служить Богу так, щоб не образити диявола.

Нам треба берегти полум'я, яке дав Ісус Христос, щоб не втратити першої любові. Недарма апостол Павло радить Тимофію розігрівати благодатний дар, даний йому за пророцтвом із покладенням рук пресвітерів.

Контролювати цей вогонь — наш обов'язок. Контролювати ревність людей — наше завдання. А це нелегка річ — пильнувати, аби вогонь палав, але не палив. Але коли ми будемо ревними, ми побачимо велику Божу славу.

ЖИТТЄВІ ПРІОРИТЕТИ СЛУЖИТЕЛЯ

Закінчення.

Поч. у № 4 (67) за 2010 р.

Якщо ми не матимемо в Христі повноту, якщо нам не достатньо Христа, то на землі нам ніколи не буде чогось достатньо. І навколо виникатимуть проблеми. Якщо ми в Христі маємо повноту, то все решта, що нам потрібно, – це додаток. Є – добре, нема – трагедії також нема. Тому віруючі люди повинні бути Христосцентричними як у церковних, суспільних, так і в сімейних відносинах.

«Чоловіки, любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши вод'яним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна! Чоловіки повинні любити дружин своїх так, як власні тіла, бо хто любить дружину свою, той любить самого себе. Бо ніколи ніхто не зненавидів власного тіла, а годувє та гріє його, як і Христос Церкву» (Еф. 5:25-29).

Процитований текст ми, служителі, знаємо майже напам'ять, тим більше, що нам доводиться давати шлюбні настанови. Однак нам корисно буде нагадати для себе деякі висновки з цього тексту. Взагалі, Біблія настільки унікальна, що дає відповіді на всі питання життя, і таких відповідей не дасть більше ніхто. Христос і Біблія принесли людству більше світла, ніж усі людські релігії і філософії, разом узяті. Тому Біблія – це ідеальний підручник з будь-яких питань – і з психології, і з бізнесу і навіть з інтимних стосунків.

То як же чоловіки повинні любити своїх дружин? Як любов проявляється взагалі, які її принципи? Наш зразок – Писання. А воно закликає чоловіка так любити дружину, як Христос полюбив Церкву.

Чоловік любить дружину, як Христос – Церкву

Яку Церкву полюбив Христос? Коли ми вже були досконали і святі чи коли ще були грішними і мали недоліки? Звідси випливає висновок: любити не треба за щось. Ніколи не можна ставити питання таким чином – а за що любити жінку. Любов у своєму словнику не має такого питання. Такого речення в любові не існує. Любов любить ні за що – любити просто тому, що вона любов.

І якщо чоловік у серці задає собі запитання, як, мовляв, він може її любити – таку язикату, таку непокірну, то він дуже помиляється. Христос полюбив нас, коли ми були втоптані в грязюку і взагалі складалися з самої грязюки. Ми були сплетені з поперечних і повздовжніх ниток гріха і вад. А Він нас полюбив.

Одного разу до мене підійшов мій хороший друг, у якого після року сімейного життя щось не клеїлося. І на моє запитання, як справи, запитав, за що він може любити свою дружину. Але любов ніколи не ставить так питання. Вона просто любить – такого, як є, поганого, зіпсутого, недостойного. Любить, бо іншої зброї, іншого атрибута в неї немає.

Але постає наступне питання: чи хотів Христос, щоб Його Церква стала кращою, досконалою? Так. А над ким Він вершив роботу, щоб Церква стала кращою? Подумаймо над цим.

Бажаючи когось покращити, ми впливаємо на того когось. Скарги, дорікання, іноді й до кулака доходять – і все для того, щоб покращити. Але це чомусь нічого не покращує, це здатне тільки допомогти на якийсь час закрити ті людські рота, а відносини розриваються, зовсім не поліпшуючись.

Христос, маючи небесну мудрість, знав, як можна зробити недосконале досконалим. Він працював над Собою, віддав Себе на смерть. А при чому тут Ти, Господи? Ти ж і так досконалий, Ти – сама Святість.

Але Христос знав, що як би Він не лупцював Церкву, як би її не карав, цим досконалою її не зробить. Цим її можна тільки знищити. Він віддав Себе – і не просто кудись на якийсь час. Він віддав Себе на смерть.

Тому, дорогі брати, якщо ви хочете, щоб ваші дружини стали кращими, то мусите їх просто сильноше любити. Це євангельська відповідь, яка дуже відрізняється від світської. Чим гірша жінка, тим сильніше її

треба любити. І чим більше ти хочеш її покращити, тим більше ти повинен її любити. Виявляється, любов виправляє.

Якось підійшов до мене один мій друг і каже, що Господь, мабуть, на нього гнівається – за те, що він надто сильно любить свою дружину. «А кого ти ще живий, – питаю його. – Христос полюбив не занадто сильно – і вмер за Церкву. А ти?..»

Надто сильно любити неможливо. Можна любити неправильно – і тоді буде здаватися, що це аж занадто. Але любити надто неможливо. Кожен з нас повинен засвоїти, що ще не любить свою дружину так, як повинен її любити. Хіба що хтось зрівнявся з Христом – тоді він виняток.

Згадую ще один випадок. Один мій друг пожалівся, що в нього погана жінка. А я не задумуючись випалив, що насправді це він поганий. Він аж образився, мовляв, що я таке кажу. Треба спершу вислухати його. «Та я знаю, що в тебе жінка погана». Він аж воскрес. «А звідки?» – питає. «Бо всі жінки погані. Христос сказав, що ніхто не є добрий, тільки Бог. Але ти з нею вже живеш більше п'яти років, то чому ти її хороше не зробив? Чому не зробив її доброю». – «А як я це могу зробити?». – «Євангеліє читаєш? Христу уподібнюєшся? Вивчай, як Христос Церкву святою зробив».

Тому можна зробити жінку досконалою. Любити – це значить прийняти, прийняти таким чи такою, як вони є. А не навчати, виховувати, настановляти, докоряти. Часом треба щось сказати, але сказати в любові. Але найбільше людей покращує прийняття їх такими, якими вони є. Апостол Павло пише: «Прийміть нас...» Це можна зрозуміти як «полюбіть нас».

У чому виражається неприйняття, тобто відсутність любові? Це докори, нарікання, викривання. Це означає, що в такому вигляді, як ти зараз, я тебе не приймаю. От як це чи те зміниш – тоді прийму. Постійні докори, викриття – це ознака неприйняття. Ми це робимо, сподіваючись покращити когось, але ця атмосфера в кінцевому результаті все тільки погіршує.

Цьому треба навчитися у Христа. Коли ми прийшли до Нього, то перше, що Він зробив, – Він прийняв нас. Ми прийшли, розплакалися, усвідомлюючи, що ми грішні від коріння волосся до п'ят, і Він простив нам і прийняв. А потім любов'ю Своєю почав нас вдосконалювати.

Що робить нерозумне подружжя? Постійно висуває претензії. А їх маса. Приходить чоловік пізно вечорі з зібрання, ледве до ліжка доповзає і по дорозі роздягається. А вранці жінка кричить: «Та я тисячу разів тобі казала не кидати тут штани!..» Вона має рацію, але це нічого не дає. Бо любов – це праця, щастя – це праця. Просто так щастя не приходить.

І от нерозумна жінка постійно пиляє свого чоловіка: те не так і се не так. А наша душа може боліти ще сильніше, ніж тіло. Мені не доводилося чути, щоб хтось викинувся з вікна від фізичного болю, а від душевного – дуже часто. І от коли весь час тиснути на одне місце, воно починає боліти і перетворюється на суцільну рану. Людина шукає виходу.

Перший вихід – виправитися. Робляться десятки, а то й сотні спроб. І кожна спроба закінчується невдачею. Приходить розчарування у своїх можливостях, і тоді вималюється другий вихід – втекти. Втекти туди, де тебе приймуть таким, яким ти є.

У світі в таких ситуаціях шукають коханок, товариства до пляшки. А там приймають без претензій, аби лиш ти прийшов. Так нерозумна жінка просто виштовхує чоловіка з сім'ї. А потім плаче: зрадив мене, знайшов собі іншу.

Але це у світі. А я знаю братів, які на роботі затримуються, скільки можуть, аби лише не йти додому. Машину миють, колеса відкручують, щось вигадують – що-небудь роблять, аби додому швидше не йти, бо там одразу на болісну рану натиснуть. Одразу почнуть претензії.

Це не любов. Любов – це прийняти таким, яким ти є. Тоді людина отримує під ногами фундамент, щоб почати мінятися. А коли її не приймають такою, якою вона є, вона озлоблюється і ще більше пеєється. Здається, Піфагору приписують такі слова: «Дайте мені точку опори. І я зрушу землю з місця».

СЕМІНАРИ

Анатолій Кліновський

Але що робити, коли, як кажуть в народі, серцю не накажеш? Я вам скажу, що це світська мудрість. Світ розуміє любов тільки як прояв сердечності. Слово Боже значно розширює межі любові. Як ми маємо любити Господа? Всім серцем, всією душею, з усіх сил і всім розумом. Це сказав Сам Христос, значить, у цьому є певний зміст.

Як любити серцем – зрозуміло. Це емоції. Сердечна прив'язаність, любов «філео». Але людина створена так, що емоції в неї ніколи не йдуть по нарастаючій. Підйом – спад. Підйом – спад. Доказувати це не потрібно. У цьому можна переконатися із власного життя.

Цього дуже лякаються молодята – коли після періоду підйому настає період охолодження. Вони впадають в паніку – невже не ту вибрав, невже не по любові оженився... А то просто їх ніхто не настановив. Бо на емоційній любові Писання ніколи не ставить акцент. Чим вищий підйом, тим нижчим буває спад. Чим довший підйом, тим довшим може бути спад.

Ця амплітуда правильна. Коли підйом – ми знаємо, що робити. Тут проблем нема. Душа аж світиться, жінка в обіймах... Усе чудово. Але що робити, коли пішов спад? Тут якраз і треба любити розумом.

Любов «агапе» – це не любов почуттів. «Агапе» випливає не з почуттів, а з розуму, із свідомості. Уявіть – налетіла на мене зграя хуліганів, обібрали, набили. Вони веселі, регочуть, а я лежу, стогну, не могу підвестися. Картина зрозуміла. Але гляньмо на неї Божим оком, з позиції вічності. Хто з нас в гіршому становищі? Я – зранений, збитий, чи вони – веселі і безпечні? Вони. Тому є підстави їх жаліти більше. І коли любов'ю «філео» я не зміг би їх любити, то любов'ю «агапе» я не могу їх не любити. Бо вони вже одною ногою в пеклі.

Любити розумом – це означає поводитися так, як і в період сердечного підйому. Звісно, треба себе примушувати. Але щастя – це праця. Не хочеться посміхнутися – посміхнись. Не хочеться поцілувати – застав себе.

Найбільше помилок люди роблять тоді, коли настає душевний спад. Тоді грублять, не вибирають слів, сваряться. Але минає якийсь час – і серце заговорило. І так вже хочеться одне до одного – а між ними барикади, проходу немає. Тому як добре, коли під час спаду ми проконтролювали себе розумом. Прийшов підйом – а між нами ніяких перешкод. Ми кидаємося в обійми один до одного.

Ще написано любити з усієї сили своєї. Коли розум не допомагає – настає час для сили. Але мова тут зовсім не про насильство, ні. Зміни килим зі стіни, витріпай його добре, клади туди всю свою енергію. Водні напеси, дров нарубай. Кран відремонтуй. Можете жінці ні слова не казати. Але ви зауважите, що вона вже в ваш бік стріляє. Лід рушив.

Любити треба і душею. Оскільки «душа» в Біблії – часто синонім до слова «життя», можна припустити, що тут мова йде про стиль поведінки. Поводься так, як подобається жінці. Буває, коли двоє одружуються, їй не подобається, як він обідає. Мудрий чоловік навчиться їсти, щоб не плямкати, не сьорбати, якщо дружина просить його цього не робити.

Насправді християнин, який знає Писання, ніколи в любові не збанкрутує. Світські люди розуміють тільки чуттєву любов. А Христос значно ширше подає розуміння любові. Перше ослабло – друге поспішає на поміч. Друге не діє – включається третє. Третє перестав – приходить четверте. А там див – і перше прокинулося. І ми ніколи не станемо бідними настільки, що не зможемо любити. Не можеш любити серцем – люби розумом. Бракує розуму – люби силою, люби душею. А далі й серце прокинеться. Проте за одної умови – якщо ми хочемо любити.

Але коли ми віруючі, питання не стоїть: хоч – не хочи. Ми представляємо на землі Христа, і в нас доля така – любити. Іншого не дано.

Твори свого чоловіка

Не менше, а може, і більше, ніж чоловік жінку, жінка повинна творити чоловіка.

У 31-му розділі Приповістей Соломона оспівується розумна жінка, розумна настільки, що її чоловік сидить зо старшими міста біля міських брам. Міські ворота в давнину були юридичним центром міста, мерією. Біля воріт сиділи судді, князі, всі знамениті люди, там звершалися всі суди, укладалися договори.

Ісус Христос сказав про Церкву, що ворота пекельні її не здолають. При чому тут ворота? Для нашої культури це зовсім не зрозуміло. Але тоді всім було зрозуміло, про що йдеться. Бо ворота були мозковим центром міста.

Чоловік розумної жінки сидить біля воріт. Жінка на підсвідомому рівні має такий вплив на чоловіка, що може знищити в ньому все хороше або розвинути найкраще з найменшої іскорки. Хай навіть тисяча чоловіків скажуть вашому чоловіку, що він розумний, а ви одна скажете, що він нездара, ваше слово переважить тисячу інших слів.

Як жінка творить чоловіка? Почнемо з жіночої психології. А вона дещо відрізняється від психології чоловіка. Тому ми повинні вивчати одне одного. Проблема якраз у тому, що ми цього не робимо, не розуміючи, що ми зовсім різні. На жаль, кожен любить себе, кожен думає: те, що треба мені, треба і моїй жінці; так, я думаю я, повинна думати і вона.

Жінка більше любить чоловіка тоді, коли він авторитетний. Це не значить, що він конче має бути служителем, зрештою, не кожен служитель має авторитет. Хто б він не був, головне – щоб мав авторитет. Щоб люди приходили до нього за порадою. І жінка тоді просто розцвітає. Це особливість жіночої психіки, що зовсім не характерно для чоловіка.

Але розум у жінки якийсь не раціональний – хай простять мені сестри. Як тільки одружилися, вона зразу старається підім'яти свого чоловіка під себе. Щоб він робив тільки те, що вона скаже. Бо яке, мовляв, він має право робити щось інше? І років через чотири-п'ять вже вималюється, хто в сім'ї голова. Чоловік часом здається не тому, що він слабший чи тупіший, а тому, що він мудріший і не хоче, аби в хаті були суперечки.

Але жінка, яка не створила свого чоловіка як голову сім'ї, яка не поставила чоловіка над собою – бо він сам не захоче лізти наверх, тим більше, якщо для цього доведеться боритися, – така жінка робить нещасною насамперед себе. У тій сім'ї немає образу Христа. Образ Божий там спотворений. Божя модель – чоловік голова сім'ї, жінка – його помічниця. Де цієї моделі немає, там немає образу Божого. І як Бог може благословляти таку жінку?

Жінка не створена самодостатньою – вона створена, щоб бути під захистом чоловіка, вона створена для чоловіка. І дуже часто в житті виникають ситуації, коли жінці просто захочеться сховатися від вітрів і бур. Вона прибіжить до чоловіка, щоб знайти якийсь захист, а ця стіна зруйнована до підвалин. І зруйнувала її сама жінка. Вона, по суті, підірвала ту гілляку, на якій сиділа. І зробила себе нещасною.

У такій сім'ї час від часу виникають якісь незрозумілі конфліктні вибухи. Звичайно, це ще залежить і від особливостей темпераменту, особливостей душі. Хтось більше стримується, хтось менше – але ці вибухи все одно будуть проявлятися. От сказала щось жінка необдуманно – а чоловік вибухнув. Та чого ти вибухаєш, що я такого сказала?! І дійсно, нічого не сказала. У чому ж річ? І ні він, ні вона не можуть пояснити, що таке. А пояснення просте: якщо чоловік не досяг Божого призначення, він весь час відчуватиме в душі дискомфорт. І це не

чоловіча гордість, це Боже призначення не здійснене. І його весь час гризе якийсь черв'як. Це як пружина – стискається, стискається, а потім як дасть!

У медицині існує таке поняття, як сенсibilізація організму. Скажімо, людина може померти від звичайного укусу бджоли. Або від простого укопу пеніциліну. Або просто понюхавши якусь квітку. Організм настільки налаштований проти того подразника, що від найменшої дози переживає шок аж до зупинки серця.

Коли струни на гітарі нормально натягнуті, на них можна спокійно грати будь-які мелодії. Але натягніть струни до критичної точки – тільки пальцем її зачепи, і вона трісне. Це натяжка.

Отож чоловік створений, аби бути головою сім'ї, і з цим нічого не зробиш. Може, він сам не задоволений таким станом речей, але що поробиш, з себе не вископиш.

І такий чоловік просто не зможе достатньо любити свою дружину. Людина може проявитися у всіх своїх талантах, можливостях, завдатках тільки тоді, коли вона реалізувалася. Наприклад, якщо у вас є дар пастирства, його ніхто не помітить, поки ви не стали пастором. Але коли ви стали пастором, тут ваш дар розгортається. І всі це бачать.

Так само щодо будь-якого таланту, всякого дару – вони можуть розгорнутися тільки тоді, коли людина реалізувалася згідно зі своїм призначенням. Чоловік призначений бути головою сім'ї. Якщо він ним не став, ніякий дар не розвинеться в ньому досконало. У тому числі і любов. І він буде любити свою жінку рівно настільки, наскільки він став головою сім'ї. Не більше і не менше. Він зможе розвинути оцей свій дар рівно настільки, наскільки він реалізований як голова сім'ї.

Тому, дорогі сестри, для вас порада: чим більше ви зробите свого чоловіка головою сім'ї, тим більше він буде вас любити. Відкиньте всі світські ереси – на шийо сяде, ноги звисить... Це неправда. Це не по Біблії. Чим більше чоловік буде ставати головою сім'ї, тим більше ви будете кохані.

Жінка на чоловіка має величезний вплив. Тому хоч зрідка говоріть чоловікам, що вони розумні. Але не так, як можна чути: «То ти такий розумний?..» Щиро говоріть. Чоловіки так потрібні впевненість, щоб він міг приймати рішення, іти на ризик, довіряти своїй спроможності. Радянська система виховала в кожному чоловікові комплекс неповноцінності. Думати ніхто не мав права – за всіх думала партія. А почнеш думати – у психлікарню потрапиш.

Але тепер настає час, що чоловіки потрібні – чоловіки з сильною натурою, рішучі, ризиковані, відважні. І якщо від дружини чоловік не почує, що він розумний, сильний, відважний, тисячі сторони можуть його хвалити – це нічого не змінить. За кожним великим чоловіком стоїть ще більша жінка, яка його творить і надихає.

Хоч зрідка кажіть чоловікові, що ви вдячні Богу за нього, що ви ним захоплюєтесь, що він найкращий. У цих словах є могутня енергія, яка надихне чоловіка на подвиг.

І останнє. Коли ви виходили заміж, то виходили «за» чи «проти»? За! Тому не ставте проти свого чоловіка. Буває, звісно, що чоловік помиляється. Але є тисячі людей для того, щоб сказати це йому, причому, перебільшивши. А як йому хочеться підтримки. Усі кажуть, що він помиляється. Це болить, але ще можеш терпіти. Прийшов до хати, а жінка кувалдою як вдарила – все. Прибитий до кінця. А дія завжди викликає протидію. І приходить якась внутрішня запеклість. Щоб впокоритися і покаятися, треба, аби тебе хтось хоч пальчиком підтримав.

Тому жінка не повинна казати чоловікові, що він не має рації. Навпаки, хай підійде, обніме, скаже, що вірить в нього, що він розумний і Господь допоможе йому з цього вийти. І що в багатьох питаннях він не помиляється. І коли він почує це, то зразу розплачеться і скаже: «Ні, я справді помилявся». Але щоб визнати це, йому треба було хоч раз почути, що він не помилювався.

Будьте за чоловіком, а не проти нього, будьте підтримкою для нього. Колись Мойсееві Хур і Аарон руки підтримували. Їх місія була нетяжка – вони підтримували по одній руці. А ви маєте підтримувати дві руки чоловіка. Тримайте їх міцно, і ваші чоловіки будуть звершати чудеса, а нагороду отримаєте ви разом.

«Фестиваль радості»

Знагоди десятої річниці заснування Євангельська теологічна семінарія провела «Фестиваль радості». Гостями фестивалю були відомі проповідники: Суджо Джон, якого Бог врятував від смерті під час трагедії 11 вересня в Нью-Йорку, та Онофрію Мікколліс – ведучий телепередач в Канаді та Італії. У фестивалі взяли також участь відомі українські та іноземні співаки й музиканти.

За роки своєї діяльності семінарія випустила 126 студентів стаціонару та 24 студентів очно-заочної програми з 11 країн світу. 47 з них задіяні в сфері християнської освіти, 41 випускник несе пасторське служіння, вісім служать як місіонери, решта задіяні в інших видах служіння.

В Євангельській теологічній семінарії може навчатися кожен, хто цінує здорову духовну атмосферу, адже навчають тут кваліфіковані й досвідчені викладачі з країн СНД та з-за кордону. Тож запрошуємо вас на навчання.

Христос – центр існування та діяльності нашої семінарії, і наше бажання – бачити діячів освіти, богословів, лідерів, пасторів та викладачів, які мають Божу

присутність у своєму житті, а ще – велике бажання сприяти спасінню людей.

Адреса семінарії: **Київ, вул. Голосіївська, 57;**
тел. **527-9489, факс 527-9412.**
E-mail: **evangelts@yahoo.com;**
Web-сторінка: **www.evangelts.org.**

МІСІОНЕРСЬКЕ СЛУЖІННЯ

З 20 по 30 квітня студенти Київського Біблійного інституту завдяки фінансовій допомозі церков ХВЄ України та друзів з-за кордону проходили місіонерську практику в різних областях України, зокрема Чернігівській (с. Салтикова Дівича), Черкаській (м. Сміла), Луганській (м. Свердловськ), Харківській (м. Харків), Дніпропетровській (сmt. Царичанка), Київській (м. Тетіїв), Полтавській (м. Хорол) областях та в АР Крим (м. Джанкой).

Головною ціллю практичного служіння було допомогти місіонерам, пасторам та випускникам КБІ в їхній нелегкій праці на Божій ниві. Студенти проводили Богослужіння та євангелізації, займалися вуличним та особистим євангелізмом, проводили дитячі і молодіжні євангелізаційні служіння, відвідували хворих в лікарнях і по домівках, несли служіння милосердя, допомагали фізичною працею, відвідували школи, училища, будинки для людей похилого віку, де проповідували Євангеліє.

Запалити іскру надії

Отож сотні людей мали можливість почути Слово Боже, десятки звернулися до Господа з молитовною покаянням. Бог дарував студентам чудову можливість побачити і оцінити життя з Ним і без Нього. І вони ще раз переконалися: Україна потребує Ісуса Христа, потребує Євангелія, потребує працівників на ниві Божій.

Голова студентської ради, староста третього курсу Микола Кулакевич про місіонерську практику на Луганщині розповів так: «Протягом трьох років навчання в КБІ я мав змогу відвідати різні місіонерські

збився з рахунку. Деякі плакали, деякі шукали гроші, щоб заплатити, деякі просили контакту інформацію для подальшого спілкування.

Траплялося, що люди поводитися агресивно, говорили недобрі слова в нашу адресу, застосовували фізичну силу, випускали собак. Але Бог давав сили любити їх і нести звістку Євангелія. Тому закликаю всіх читачів – моліться за місіонерів, а хто відчуває поклик до праці – не хутуйте голосом Божим».

Студенти мали можливість здобути новий досвід

місця в Україні та за її межами, але ці десять днів були особливо благословенними. Наша команда складалася з дев'яти чоловік, і з Божою допомогою нам вдалося зробити чимало. Ми роздали приблизно 25 тисяч примірників газети «Христос є відповідь» та 2,5 тисячі календарів в більш ніж 20 селах поблизу міста Свердловська, відвідали інтернат, брали участь у проведенні євангелізації, свідкували людям у лікарнях.

Усе оцінюється в порівнянні: будучи родом з Рівненської області, я порівнював рівень життя вдома та на Луганщині і дякував Богові за все. В одному селі, куди ми добиралися пішки, тому що туди неможливо було доїхати через страшну дорогу, ми знайшли багато просто покинутих будинків, а тих, в яких хтось жив, було не більше 20, і живуть там здебільшого люди похилого віку. В цьому селі немає магазину, сюди не може доїхати автобус, люди, з якими ми спілкувалися, зі слозами на очах говорили, що вони не потрібні нікому. І коли вони чули, що є Бог – Той, Хто їх любить, в їхніх очах загорялася іскра надії.

Одна бабуся, якій я засвідчив про Христа, після недовгої розмови зі слозами на очах повторювала молитву покаяння, і таких моментів за цих десять днів було біля двох десятків. Спочатку я рахував тих, за яких доводилося молитися просто на вулиці, але потім

служіння та утвердитися у своєму бажанні служити Богу. І вони вдячні Господу за привілей нести Добру Звістку людям.

А вас просимо молитися за пасторів та місіонерів, які проповідують Євангеліє в Україні, за церкви, де наші студенти несли служіння, і людей, які почули Слово Боже. Нехай через це служіння прославиться Ім'я Господа, а Слово, яке було посіяне, принесе рясний плід для Його Царства.

Олександр Довиденко.
Викладач КБІ, відповідальний за студентську практику.

Як перемогти почуття самотності

Дух самотності вибирає свої жертви серед багатих і бідних, знатних і простих, духовних і незрілих, мудрих і недосвідчених людей. Він намагається нав'язати нам свою оману, нашіптуючи, що ти нікому не потрібний! Або що тебе ніхто не любить... Огидний голос диявола може звучати у вухах навіть тих, хто не вважає себе слабодухим... Найгостріше можна почуватися самотнім у важкі періоди життя, у дні кризи чи печалі. Однак почуття самотності ми можемо переживати в будь-який час, і багатьом з нас воно до болю знайоме.

Кожного разу, коли диявол навіює нам стан пригнічення, не чекаймо, поки дух самотності розбереться з нами! Самі розберімося з ним! Мертва риба пливе за течією, а жива — проти неї. Причиною нашого пригнобленого стану часто є незнання Божих істин. «...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

Ось кілька принципів для того, щоб одержати перемогу над самотністю.

По-перше, навіть тоді, коли вас всі забули, залишили чи покинули, Господь обіцяє, що ніколи вас не залишить: «Я не кину вас сиротами, — Я прибуду до вас!» (Ів. 14:18). А Його останні слова перед вознесінням були: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку. Амінь» (Мт. 28:20). Бог поруч з нами незалежно від того, відчуваємо ми це чи ні.

Давид у 22-му псалмі кличе до Бога, думаючи, що Він покинув його. І в цей же час Дух Божий сходить на Давида, і він пророоче передбачає майбутнє страждання Христа. Знаючи це, нам не варто завжди довіряти своїм почуттям і покладатися на них.

Багатьом із нас доводиться переживати стан, коли ми могли думати чи говорити: «Боже, Ти для всіх, але не для Мене» або «Боже, чому Ти покинув мене?». Але через якийсь час, ми усвідомлювали, що саме тоді, коли думали, що Він не з нами, Він був як ніколи близько до нас, залишаючись Незмінним, Вірним, Люблячим і Спасаючим. Якби не Він, ми б не змогли вистояти, підвестися, перебороти всі випробування і пережити печалі.

По-друге: Господь потурбувався про те, щоб ми не відчували себе самотніми, і створив Церкву. Церква — це Божі сім'я, де ми набули рідних за духом братів і сестер у Христі. Господь бажає, щоб саме в церкві ми пережили радість спілкування і єднання з Господом.

«А люди, що вірували, мали серце одне й одну душу, і жоден із них не вважав що з маєтку свого за своє, але в них усе спільним було» (Дії 4:32). Такі стосунки — живий приклад для тих, хто ще не пізнав любов Ісуса Христа.

Але варто зауважити, що церква — це не тільки те місце, де ми завжди повинні почуватися улюбленими і приймати любов від інших. Це сім'я, в якій ми вчимося віддавати любов і виявляти турботу один про одного. «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7). Отже, якщо ти ходиш у Світлі, то обов'язково будеш прагнути до спілкування зі святими.

Писання не обіцяє, що нас будуть всі любити, але воно велить нам любити інших. І це — третій принцип перемоги над самотністю.

Любов — Божі заповіді, а не обітниця. Дуже часто дух самотності закриває наші очі на всі ті блага, якими ми користуємося за Божою милістю. Диявол може брехати нам, що ми нікому не потрібні, що нікому нема діла до нас, що нас не цінять. Ми можемо навіть говорити: «Не треба мені більше нічийої допомоги!». Займаючи таку крайню позицію, ми ризикуємо загнати себе самі в найтемніший кут, де нема й промінчика надії на свободу.

Зазвичай нема ніякого злого умислу в тих, хто мимоволі зачепив наші почуття. Люди іноді роблять помилки, але це ще не привід, щоб почати повсюди бачити ворогів і недоброзичливців.

Отже, Бог не закликав нас бути самотніми. Ми — сім'я, у нас один дух — Дух Христів! Написано: «Любов... усе зносить, вірить у все, сподівається всього, усе терпить». Божі любов у нас покриває багато гріхів. Не поспішаймо осуджувати людей за їх намірали.

По-четверте, не можна забувати, що диявол — неправдомовець, і часом почуття самотності може базуватися винятково на неправді. Наше завдання

— розпізнати ці виверти сатани і не піддатися їм.

У людини може й не бути видимих, реальних підстав для того, щоб вона почувалася самотньою. Просто раптом, наче стріли, приходять облудні думки, спрямовані на те, щоб принести страх чи збентеження: «У тебе ніколи не буде друзів!», «Такого (таку), як ти неможливо любити!», «Ти нікому не потрібний (не потрібна)!»

Брехня диявола розрахована на те, що ви почнете до всього ставитися з недовірою, будете надмірно обережними в стосунках, підозрюючи в інших нещирість і прихований злий задум. План диявола — відрізати вас від спілкування з іншими, позбавити можливості черпати сили і благословення в дружньому спілкуванні. Відбийте всі його атаки, не приймайте неправди, протидійте йому твердою вірою.

Самотність — це стратегія диявола, спрямована на те, щоб ви почали жаліти себе, копатися у своїх образах і слабкостях, почали нарікати, стали недоволеними, замкнутими і озлобленими. Досягти перемоги і свободи можна через повне посвячення Богові, довіру до Його Слова і добре ставлення до ближнього.

Не можна дозволяти собі зациклюватися на дрібницях, іти на поводу своїх емоцій і почуттів. Не дозволяймо дияволу вкрасти у нас радість, надію і віру.

По-п'яте, значно легше розібратися із самотністю, коли ми перестаємо зосереджуватися лише на собі і, навіть страждаючи, можемо співчувати іншим. Переживаючи самотність, біль і втрату, пам'ятаймо, що поруч є ті, котрі також несуть свої тягарі. Ті, кому набагато складніше, бо вони не бачать виходу і не знають сили Божої і любові Отця. Проходячи долину плачу, ми ризикуємо зациклитися тільки на собі, на своєму горі чи ситуації і не помітити при цьому, як страждають інші.

Усвідомлення цього допоможе нам позбавитися постійного самооплакування і жалю до себе, втримає наші серця у вдячності Богові, допоможе нам бути сильними, щоб мати співпереживання і служити іншим.

Писання стверджує, що перемога над дияволом можлива, коли ми противимось дияволу твердою вірою і пам'ятаємо про страждання інших: «Противтеся йому, тверді в вірі, знавши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світі» (1 Петр. 5:9).

По-шосте, часом Бог допускає в нашому житті пустиню самотності, але не для того, щоб ми замкнулися в собі, почали нарікати, а для того, щоб зробити наш характер сильнішим, а серце — м'якшим.

Пустиня — явище тимчасове, колиш вона закінчиться, але кінець її залежить не від Бога, а, скоріше, від нас самих. Саме нам вирішувати, скільки часу ми ще будемо в пустині. Наше перебування в пустині допомагає нам багато чого переосмислити, більше молитися, роздумувати про Бога і Його дороги.

У деяких випадках самотність — це ціна, яку ми платимо за лідерство, служіння Богу, за перебування в істині. Хтось сказав: «Великі люди часто бувають самотніми. Але це почуття самотності — частина їх здатності творити свій характер подібно до того, як фотографія створюється в темряві».

У житті Ісуса також був час, коли Він був зовсім самотнім, але Він не страждав від самотності, тому що мав близькі стосунки з Отцем.

Якщо ж почуття самотності прийшло через втрату близької людини, то важливо пам'ятати, що в Бозі у нас є вітха, адже наша розлука на землі — тимчасова. «Життя — Христос, а смерть — надбання». Смерть для християнина — це якийсь перехід із цього життя у Життя Вічне.

Саме в такий нелегкий період життя дуже важливо шукати вітху в Господі. Господь близький до всіх струджених і обтяжених. Бог здатний явити нам Свою славу і допомогти все перебороти. Незважаючи на жодні обставини, труднощі, випробування чи спокуси, Господь завжди поруч з нами! Немає ситуації, з якою Бог не допоміг би нам справитися. Головне — ніколи не здаватися, не зупинятися на досягнутому.

Не замикаймося на собі, на своїх проблемах, ідімо вперед, бережимо віру, живімо в любові і виявляймо турботу і співчуття до інших. Нехай відійдуть образи, страхи, депресія і пригнічення. І хай в серцях усіх вірних дітей Божих запанують Радість, Мир і Праведність.

М. П.

У консультуванні є речі, які повинні залишатися незмінними, а є речі, які бажано змінювати. Істини незмінні, а методи різні. Духовний принцип незмінний, а методика консультування може бути різною. Скільки людей, стільки й думок, скільки проблем, стільки й підходів до їх розв'язання.

Писання говорить, що тих, хто грішить, треба картати перед усіма, малодушних – потішати, слабких підтримувати, тих, хто впав у спокусу, – виправляти, а немірних у вірі приймати без суперечок.

Знайте межу своїх можливостей. Ми тільки зброя в руках Божих. У всякому разі, повинні бути такою зброєю, щоб допомогти людині. Консультування – це мистецтво не лише слухати, але й чути.

Розрізняють дві головні сфери, які розвивають нас самих. Перша – коли ми працюємо зі своєю душею, пізнаємо себе, вивчаємо Писання, живимо свою душу, спілкуємося з Богом.

Друга сфера, яка нас розвиває або руйнує, – це сфера, де ми працюємо з іншими або для інших. Головне правило – те, що ми робимо для інших, ми насамперед робимо для себе. Хто хоче осквернити іншого, той насамперед оскверняє себе. Хто руйнує іншого – спершу руйнує себе. А хто творить життя іншого – насамперед творить самого себе.

Людина може бути повністю зруйнована і, не звертаючи уваги на себе, намагатися допомагати іншим. Але кожен творить за родом своїм. А коли сліпий веде сліпого, в яму впадуть обидва. Тому якщо у вас виникли якісь проблеми, почніть з себе. Тоді у вас буде здоровий погляд на проблеми інших людей.

Здебільшого люди, нехтуючи своєю душею, своїм внутрішнім миром, настільки ускладнюють свої проблеми, що стають непотрібними ні собі, ні іншим. На жаль, практика підтверджує, що найчастіше консультування потребують самі консультанти. Вони настільки захопилися служінням іншим, що забули про свою душу. Здорова позиція – коли ми служимо своїй душі, спілкуємося з Богом і, служачи іншим, розвиваємося самі.

Чи траплялося, що ви, служачи іншому, з цікавістю слухали самого себе. Або, молячись за іншого, були просто захоплені своєю молитвою і намагалися її запам'ятати. Або, підбадьорюючи іншого, підбадьорювалися самі.

Це буває тому, що сила Бога, проходячи через нас для інших, робить свою роботу і в нас. І саме тому найменше розвивається егоїст, який замкнувся на самому собі. Він обділює, перш за все, самого себе. Недарма Ісус сказав, що блаженніше давати, ніж брати. Людина, яка постійно приймає, має відповідний спосіб мислення: «Дай, бо я весь час вбогий».

Це стосується не тільки фінансів. У духовній сфері буває так само. Люди настільки чекають від інших, що не навчилися розвиватися самі.

У Посланні до ефесян апостол Павло говорить про унікальну Божу таємницю, яка відкрита сьогодні апостолам. А в Посланні до Тимофія дякує Богові, Який визнав Його вірним і поставив на службу за вчителя для поган у вірі та в правді.

Маючи пізнання цієї таємниці і доручення від Господа нести Добру Новину, Павло говорить: «Для того схилився коліна свої перед Отцем, що від Нього має ім'я кожного рід на небі й на землі, щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти до всіма святими, що те, що ширина й довжина, а глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою повнотою Божою. А тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі

ХРИСТИЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

ШКОЛА ПРАКТИЧНОГО СЛУЖІННЯ

**Сергій
ВІТЮКОВ**

Ісуси на всі покоління на вічні віки. Амінь» (Еф. 3:14-21).

Щоб Божу таємницю була відкрита всім людям, апостол схилив своє коліна перед Отцем, аби виконати своє призначення і Боже завдання, яке Бог, визнавши його за вірного, довірив йому. І зауважте, про що молилися апостол. Яким шляхом ця таємниця, цей Божий план спасіння, стануть реальністю в житті людини? По-перше, пізнанням Бога і Його любові до нас. Дух Святий приходить і показує, хто ми такі.

По-друге, Він прославляє Ісуса. У внутрішньому нашому чоловікові ми можемо досягти Його величчя, силу і владу і, пізнаючи Його, перетворюватися в Його образ.

Пізнання Бога неможливе без пізнання Його любові. Пізнаючи Його любов, ми пізнаємо Його характер – це одна з центральних характеристик Бога. Апостол говорить, що Хрестова любов перевищує всяке знання. Ми повинні збагнути це, щоб наповнитися всією повнотою, яку має для нас Бог.

Часто, читаючи Біблію, ми говоримо: Боже, Ти так багато приготував для нас, але чому це не працює? Одна з причин цього – ми не зрозуміли, що цього насправді потребуємо. Друге – ми до кінця не розуміємо, що це рішення в Христі Ісусі потрібно прийняти вірою.

Пізнаючи Його, ми приймаємо Його благодать. Іноді, щоб витерпіти когось, нам потрібне терпіння, а то й довготерпіння. Але Бог не дає Своїх риси характеру поза Собою. Він не говорить: на тобі Моє терпіння і Мою любов, Сам при цьому залишаючись на сьомому небі. Ми маємо всі благословення в Ньому, а маючи Його, ми маємо все. Будучи наповнені Ним, ми наповнені Його рисами і властивостями. Якщо ж ми далекі від Нього, ми не можемо бути цим наповнені, ми можемо тільки вдавати це. Ми намагаємося бути Христоподібними без Христа. А це підробка.

У таких випадках життя християнина складається з одного – треба. Треба терпіти, треба зносити, треба йти. Але коли Він наповнює нас, це стає нашою рисою, нашою властивістю.

Ми можемо пізнавати Його через Святого Духа. Пізнавати – це злитися, стати одним цілим. Зрозуміти і пізнати Його любов. Багато людей тільки теоретично вірять, що Бог їх любить, тому що так написано в Біблії, а їх реальний сердечний досвід говорить, що таких, як вони, з таким минулим любити неможливо. Вони вірять, що Бог так полубить світ, що віддав Свого Однородженого Сина, але з питанням персонального Божого ставлення до них у таких людей проблема. Це те саме, коли людина вірить у Бога зцілення, але щодо неї самої в цьому плані великі проблеми.

Я знаю Бога-Цілителя, тому що Він багато разів зціляв мене. Я був фізично сліпий, і Бог дав мені зір. Кілька разів я був зцілений надприродним чином. Я бачив надприродні зцілення у служіннях, які ми проводили. Я вірю в Бога, Який зціляє. І кожен скаже на це: «Амінь» – поки це не стосується його самого.

Те саме і щодо Божої любові. Чому ми у своєму серці не можемо повірити в безмежну Божу любов щодо нас? По-перше, тому, що дивимося на це крізь призму нашого досвіду. «Я пам'ятаю, як кричав, благаючи про допомогу, а нічого не сталося. То як я можу тепер довіряти Богові?».

Друга причина – ми часто дивимося на Божу любов крізь призму ставлення до нас інших людей. Люди не вірять в

Божу любов, тому що їх багато зраджували, обманювали, поводитися з ними несправедливо, не виявляли щодо них любові. Ставлення людей накладається на Боже ставлення до нас. Спробуй вважати себе в Божих очах особливо цінним, коли інші вважають тебе нікчемом. Спробуй усвідомити, що Бог тебе любить безмежно, якщо тебе зрадили, чинили насилля, були з тобою жорстокими, били і говорили, що ти ніхто. І ми дивимося на Божу любов крізь призму того, як до нас ставляться люди.

Третя причина – ми часто дивимося на Божу любов крізь призму того, як ми ставимося до себе самі. Ми говоримо: Боже, моє життя не влаштоване, поламав, я сам себе ледве терплю, я собі не подобаюся, то як я можу подобатися Тобі? Так, з Писання я знаю, що Ти мене любиш, що Ти вмер за мене, віддав у жертву Свого Сина... Я вірю в це і це сповідаю. Але, Господи, я такий нікчемний...

Більше того, під виглядом особливого християнського смирення поширюється така собі теологія ненависті до себе. Більшої ересі, мабуть, годі знайти – чим більше ти себе ненавидиш, тим більше ти смиренний і тим більше принижений.

Біблія навчає не так. Дивіться на себе так, як дивіться на вас Бог. Ми ж дивимося на себе крізь призму нашого богослов'я: Бог мене любить, якщо я особливо догоджу Йому. Бог буде мене любити, якщо я зроблю для Нього щось особливе.

Але ж ні! Божу любов до нас – це безумовна любов. Бог просто любить. Не тому, що ми добрі, не тому, що ми цю любов заслужили... Звісно, Богові може щось у мені подобатися, а щось – ні, але це вже цілком інше питання.

Поведінка моїх дітей теж не завжди мені подобається, іноді я їх навіть караю, але це зовсім не впливає на мою любов до них. Я їх люблю, тому що вони мої. Хоча дещо в них мені подобається, а дещо – ні. Чому це не впливає на мою любов до них? Тому що це залежить не від них, а від мене.

Божу любов до нас залежить не від нас, а від Нього. Слава за це Богу! Бо якщо це залежало від нас, то ми мали б великі проблеми. Ми повинні просто пізнати Божу любов, щоб бути наповненими всякими благословеннями Божими. Поки ми не усвідомимо, що Бог безмежно нас любить незалежно від нашого життя, нашого досвіду, незалежно від того, як до нас ставляться люди, як ставимося до себе ми самі, любить тому, що Він так захотів, ми ніколи не будемо вільними, ніколи не визволимося від страху, не станемо сміливими і впевненими в собі, і ніколи не зможемо по-справжньому служити Богові з відповідною любов'ю.

Молімося, щоб Дух Божий дав нам глибше зрозуміти Боже серце. Наслідком цього будуть кілька речей. По-перше, Він дасть нам «за багатством

слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім» (Еф. 3:16). Це утвердить наш внутрішній мир, дасть впевненість у собі і принесе гармонію. Весь світ сьогодні волає про любов, адже любити, бути коханим і визнаним – це головні потреби людини. Позбав людину цих трьох речей і дай їй все решта – вона ніколи не стане щасливою.

По-друге, це потрібно, щоб ми, «закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти до всіма святими, що те, що ширина й довжина, і глибина й вишина...» (в. 18). Це принесе глибокі й щирі стосунки з Господом.

По-третє, ми пізнаємо Христову любов, яка перевищує знання, і будемо наповнені всякою повнотою Божою (в. 19). І це наповнить нас Його благодаттю.

По-четверте, це пізнання відкриє Богові вільний доступ для того, щоб любити нас і через нас (Еф. 3:20).

Чи траплялося колись, що ви хотіли проявити до людини любов, а вона була нездатна її прийняти. Дивіться на вас і думайте: що ти від мене хочеш? Велика частина людей не здатні не лише любити, але й приймати любов. Особливо якщо в дитинстві вони не отримали цієї любові.

Одна старшого віку сестра, в якій десятеро дітей, якось зізналася мені, що просто не здатна приймати від чоловіка любов: «Коли він говорить ласкаве слово, я зіщулююся, а коли пробує обняти, мені так хочеться вивернутися з його обіймів...»

Якщо ви хочете дізнатися, чи готова людина жертвувати іншим, спробуйте їй щось дати. Або вона схопить це і скаже: «Давай це», або прийме легко і просто. І так само легко і просто вона віддаватиме іншим. Насправді ми не маємо джерела в собі, джерело – Бог, а ми тільки провідники.

«Ми пізнали й увірували в ту любов, що Бог її має до нас. Бог є любов, і хто пробує в любові, пробує той в Бозі, і в ній Бог пробує» (1 Ів. 4:16). Перше, що ми зробили стосовно любові, – ми пізнали її. Друге – увірували. Бог – це любов, і лише той, хто постійно перебуває в любові, перебуває в Бозі, а Бог – у ньому. Це дуже важливий закон духовного спілкування. Якщо ми не можемо прийняти Божу любов, ми не можемо мати близьких, сердечних взаємин з Богом. Ми можемо любити Бога тільки у відповідь на Його любов до нас, це реакція у відповідь, це релігія, яка говорить: «Треба».

«Любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цій землі. Страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той не досконалий в

любві» (1 Ів. 4:17-18).

В любові немає страху, як немає темряви у світлі. А там, де є страх, немає любові. Хто боїться, той не досконалий у пізнанні Божої любові.

Сьогодні світ наповнений страхом. Тільки пізнання Божої любові здатне прогнати цей страх. Якщо ми не пізнали її, наші серця будуть наповнені невпевненістю, страхом і жахами минулого, теперішнього і майбутнього. Але коли ми пізнаємо цю безмежну любов, то у всіх труднощах і переживаннях будемо пам'ятати, що безмежно сильний Бог, Творець усього любить персонально мене. Це зробить нас сміливими і принесе свободу від страху.

Люди довкола нас переповнені страхом – тому що сприймають Бога як релігію, форми та обряди, а не як Особистість, з якою можна мати тісне спілкування.

Бог любить нас безкорисливою любов'ю. Можливо, ви скажете, що не варті її. А хто вартий? Ви скажете, що не заслуговуєте на Його любов. Але це залежить не від вас, а від Нього. Пізнання Божої любові дає сміливість в надії, визволяє від страху і муки.

Однак пізнати Його любов на досвіді ми можемо тільки тоді, коли нам відкриє це Дух Святий. Будьте з собою чесні: скільки разів Бог давав вам Своє особливе благословення, а ви уникали цього. Багато людей говорять, що просто бояться успіху. Тому що колись доведеться його втратити. І чим більше є що втрачати, тим більше бояться. Вони кажуть: «Боже, хай не буде краще, аби лише не гірше».

Нехай Дух Божий розширить ваше розуміння безмежної любові Бога до вас. Багато людей пов'язані рамками традиції або помилок минулого. Ми нагадуємо ту жінку, яка аж зіщулюється, коли чоловік хоче її обняти і сказати про свою любов. Мовляв, з нашим минулим хто ми такі – ми нічого не варті, Боже.

Навчимося дивитися на себе Божими очима. Скажіть: «Я унікальний, я неповторний. Бог говорить, що я цінніший за всю світобудову». Ми, люди, були в центрі Божої уваги, коли Він творив світ. Це дає сміливість, відвагу, надію і вивільняє від страху, наповнює свободою, повнотою Божої благодаті і здатністю служити іншим людям.

Те, як ви ставитесь до себе або як, на вашу думку, до вас ставиться Бог, цілком визначає ваше ставлення до інших людей. Чи можете ви по-справжньому захоплюватися іншими, вважаючи себе нікчемом? Щиро любити іншого, ненавидячи себе? Ні, так не буває. Люди здатні випромінювати Божу любов і передавати Боже благословення тільки тоді, коли навчилися приймати любов від Бога.

Моліться, щоб Дух премудрості, Який прославляє Отця і Сина, зійшов на вас і дав відкрити серце, щоб приймати Його силу і відкриття. На всіх путях своїх пізнавайте Його, спостерігайте за тим, що Він робить у вашому житті.

Яка різниця між успішними і не успішними людьми? Успішні люди навчилися бачити Божі милості в кожній дрібниці, кожній деталі.

Ще один момент – навчіться приймати Божу любов через інших людей. Можливо, люди іноді вам хочуть щось зробити, а ви дивитеся на них з підозрою, мовляв, що він від мене хоче. А насправді це не їхні стосунки з вами – це їхні стосунки з Богом спонукують їх до цього.

Коли ми пізнаємо Бога і стаємо безмежно щасливими з Ним, наші стосунки з людьми цілком зміняться. Коли Бог дарує вам щось, тіштеся Його подарунками, зауважуйте кожну дрібницю, вчіться бути вдячними, радійте цьому. Тому що Бог радіє, коли дає нам. І коли ми дивимося на Нього, а в погляді запитання: «Боже, а коли Ти зажадаєш розрахунку?», то це, мабуть, Його дуже бентежить. І це Йому не подобається.

Тому прийміть все з радістю, як маленькі діти, будьте щасливі, хваліться Богом, захоплюйтеся Ним, славословте і дякуйте. Це і є повноцінне життя християнина, який вільно приймає для того, щоб вільно віддавати.

Далі буде.

Значення і сила духовної музики

ТОЧКА ЗОРУ

Спів і музика — це великий дар Божий людству. «Усяке добре давання та дар досконалий походить згори від Отця світлil» (Як. 1:17). Наші Бого-служіння були б значно біднішими без співу. А ми, користуючись цим даром, рідко задумуємося про його значення. Цим пояснюється поверхнєве ставлення до Божого дару і неповноцінне його використання.

Біблійна підстава музики в церкві

Загальний спів — це частина Бого-служіння, коли всі присутні одностайно підвищують свій голос, щоб дякувати Богові, радіти, підбадьорювати і втішати один одного. Чим більша кількість співців і чим щиріше вони співають, тим сильніше захоплює і підносить дух спів.

Мелодійний словесний спів властивий тільки людям, але майже кожна жива істота видає своєрідний звук: від слабого попискування пташенят до грізного рик лева. А згадаймо завивання вітру, шум моря, шелестіння дерев, гуркіт грому... «Які то численні діла Твої, Господи, — Ти мудро вчинив їх усіх, Твого творива повна земля» (Пс. 104:24). «Оповідіє день днєві слово, а ніч ночі показує думку — без мови й без слів, не чутий їхній голос, та по цілій землі пішов відголос їхній, і до краю вселенної їхні слова!» (Пс. 19:3-5).

Звуки свідчать про особливу єдність людини і довкілля. Ісус Христос пов'язував духовне життя людини з природою, коли говорив: «Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений» (Ів. 3:8). У день П'ятидесятниці «нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила весь той дім» (Дії 2:2).

Глибокий зв'язок Христа і Його Церкви зі всією природою відчував апостол Павло, коли писав: «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме... А Він є перший від усього, і все Ним стоїть. І Він — Голова тіла, Церкви» (Кол. 1:16-18).

Тому в піснях повинні також відображатися краса і багатство творіння Божого. Відхід від природи і згубний вплив людини на природу — велика небезпека нашого часу. У житті церкви також існує небезпека замкнутися в дуже вузькі рамки. Книга псалмів закінчується закликом: «Хваліть Бога в святині Його, хваліте Його на могутнім Його небозводі! Хваліте Його за чини могутні Його, хваліте Його за могутню величність Його!.. Все, що дихає, — хай Господа хвалить!» (Пс. 150:1-2, 6).

Зв'язок співу і музики з життям людини

Людині завжди були притаманні спів і музика. На стінах печер кам'яного віку збереглися малюнки музичних інструментів. Біблія говорить, що Ювал, сьомий від Адама, «був батьком усім, хто держить

у руках гусли й сопілку» (1 М. 4:21). Про копання криниць Ізраїль співав особливу пісню: «Піднесися, кринице, співайте про неї!» (4 М. 21:17).

Особливі пісні співали під час жнив. «І забрана буде потіха твоя та радість твоя з виноградника й з краю Моава... Вина по чавилах не буде топтати чавильник, — окрик радості Я припинив!» (Єр. 48:33; Іс. 16:10). Блудний син був прийнятий в дім батька з «музикою та танцями» (Лк. 15:25). Весілля також супроводжувалося співом і музикою.

Важливу роль відігравав спів також і на похоронах: «І Давид заголосив за Саулом та за його сином Йонатаном такою жалобною піснею» (2 Сам. 1:17). Пророк Єремія оплакав смерть благочестивого царя Йосії в жалобній пісні, «а всі співаки та співачки оповідали в жалобних своїх піснях про Йосію» (2 Хр. 35:25). У радісні миті життя пісня посилювала радість, а в смутку і горі вона вселяла втіху і заспокоєння.

Пісню і музику використовували при коронації царів, при відзначенні перемоги, при шануванні героїв (1 Цар. 1:39-40; 2 Цар. 11:14; 2 Сам. 13:14; 20:28; 1 Сам. 18:6). Однак найбільше використовувався спів на Богослужіннях. Великі заслуги в справі співу належать цареві Давиду, який створював псалми, співав і грав на різних музичних інструментах. Замолоду, граючи на гусли, він відганяв злого духа від Саула (1 Сам. 16:16-23). Коли Давид став царем, він організував великий хор з музичними інструментами для супроводження жертвоприношення (1 Хр. 15:16). Відтоді пісня і музика стали важливою частиною служіння в храмі. Музика ж надавала йому урочистого і святкового характеру.

До того співаки і музиканти виконували свої імпровізації. Тепер же музика набула певної форми, мелодія отримала свою назву. Про це можна прочитати на початку багатьох псалмів. Є дані, що левитів до служіння співом готували п'ять років.

В часи Ісуса Христа релігійна діяльність була перенесена із храму в синагоги. На Богослужіннях в синагогах спів відіграв незначну роль, а музика в синагогах не застосовувалася зовсім.

Лише раз згадується в Євангелії про те, що Ісус Христос співав з учнями (Мт. 26:30). Апостол Павло і Сила прославляли піснями Бога у в'язниці (Дії 16:25).

Апостол Павло настановляв віруючих: «Навчайте та напоумляйте самих себе! Відважно співайте у ваших серцях Господеві

псалми, гімни, духовні пісні!» (Кол. 3:16). Служіння Богові без любові апостол порівнює з міддю дзвінкою чи бубном гудячим (1 Кор. 13:1).

Іншими словами, Біблія пов'язує спів і музику не лише з Богослужінням, а і з повсякденною працею, подіями в житті християнина. Пісня повинна посідати особливе місце в щоденному житті. «Радіють вони цілий день Твоїм Іменням» (Пс. 89:17). «Чи тішитесь хтось? Хай співає псалми!» (Як. 5:13). Хворі і засмучені також мають потребу в животворному і втішаючому впливі піснеспіву.

Спів і музика як особливі дари Бога людині

Не всі люди володіють даром співу і музики. Яскравий музичний талант — доля окремих особистостей. Тому всі, хто має його, повинні дорожити ним, пам'ятаючи, що ця перевага покладає на них особливі обов'язки. Ніхто не заслужив цей дар в Бога, тому ніхто не повинен вихвалитися ним чи звеличуватися.

Окрім вроджених талантів, віруючі можуть мати особливі дари, якими наділює Дух Божий, «як Він хоче» (1 Кор. 12:11). У переліку дарів Духа дар співу відсутній. Він належить до числа вроджених дарів. Але всі дари виходять від Небесного Отця і даються людині для служіння Йому і Його народу.

Часто люди ставляться до талантів як до своєї власності і користуються ними на свій розсуд. Людина Божа так чинити не повинна. Ісус Христос в притчі про таланти розповів про раба, який закопав свій талант у землю. Але настав день звіту, і він був суворо засуджений: «Рабе лукавий і лінивий!.. Тож тобі було треба віддати гроші грошомінам, і, вернувшись, я взяв би з прибутком своє... А раба непотрібного киньте до зовнішньої темряви» (Мт. 25:24-30).

Більшість віруючих, що мають талант, розвивають його і застосовують для служіння Богові і людям. Люди ж із малим талантом часом недбало ставляться до нього. Це характерне і в ставленні до співу і музики. Ісус Христос велить людям з малим талантом використовувати його разом з іншими. Хорова діяльність дає для цього добрі можливості. Здатність до співу значно розвивається.

Ісус Христос високо оцінює корисне служіння на славу Божу і на добро людям. Спаситель поставив як приклад Своє служіння: «Син Людський прийшов не на те, щоб служити Йому, а щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох!.. Хто великим із вас хоче бути — хай буде слугою він вам» (Мт. 20:26; 28).

Служити — означає присвятити своє життя цілям вищим, ніж власне благополуччя. Чим вища ціль, тим цінніше служіння. Найвище, що може віруючий поставити своєю ціллю, — це служіння

Богу. Практично це виражається в служінні людям, але ціль при цьому — служіння Богові.

Спів і музика сприяють збудуванню церкви

«І ви — тіло Христове, а зосібна — ви члени!» (1 Кор. 12:27). Тіло діє через своїх члени. Церква — Тіло Ісуса Христа. Христос — Голова Церкви. Сидячи на престолі праворуч Отця, Він звершує діло спасіння грішників через Церкву. При цьому Церква має два завдання: свідчити про Христа, тобто проповідувати Євангеліє, і працювати для свого внутрішнього збудування: «Щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:17).

Збудуванню Церкви яскраві і сприяють спів та музика. «Коли сходитеся ви, то кожен із вас псалом має, має науку, має мову, об'явлення має, має висноження, — нехай буде все це на збудування!» (1 Кор. 14:26). Характерно, що першим у цьому списку виступає псалом. Значить, апостол Павло надавав співу важливе значення в ділі збудування Церкви.

При благоговіщенні Євангелія спів і музика виконують насамперед закличну роль. На зібраннях зі співом і музикою завжди більше людей, ніж там, де вони відсутні. Співом і музикою в людині пробуджуються добрі почуття, вона відволікається від буденних думок і підноситься душою до Бога.

Пісня і музика також несуть добру звістку про спасіння. Для цього пісні повинні мати євангельський зміст. Спів сприяє прийняттю правильного рішення. Люди легше відзиваються на заклик присвятити своє життя Христу під впливом музики. Однак за змістом спів не завжди досягає глибини проповіді. Тому проповідь Слова Божого кінче необхідна, але без співу свідчення про Христа залишається однобоким. Слово благовісту спрямоване насамперед до розуму і волі людини. Спів більше зачіпає її почуття. Виконання молитовних і хвалебних гімнів, що прославляють Господа, особливо підносить дух.

Чистота духовного співу і музики

Ісус Христос сказав: «Не благаю, щоб Ти їх за звіт забрав, але щоб зберіг їх від злого. Не від світу вони, як і Я не від світу... Як на світ Ти послав Мене, так і Я на світ послав їх» (Ів. 17:15-18).

Ставлення віруючого до гріха — питання життя і смерті. Його становище у

впливі світу проникає також в церковний спів і музику. Особливо піддається цьому впливові хорівий спів. Для кожного періоду характерний свій музичний стиль. Бажаючи завоювати більшу прихильність слухачів, служителі співу і музики можуть використовувати популярну світську музичну манеру. Необхідно пам'ятати, що між змістом і формою музики є повний зв'язок. Характер духовної музики не може пасувати до будь-якої музичної форми. Про це повинні пам'ятати регенти, інакше вони можуть штовхнути церковну музику на слизьку дорогу.

Правильний духовний стан тих, що співають, ще важливіший за музичну форму твору. Апостол говорить: «... бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життєва — це не від Отця, а від світу» (1 Ів. 2:16). Пихатість може легко проникнути в діяльність хору, тому хористи повинні пам'ятати, що музика — це служіння Господу, яке вимагає глибокої покорі перед Ним.

Значення тексту в духовному співі

За свою історію людина створила багато різних музичних інструментів починаючи від сопілки і закінчуючи концертним органом. Ці інструменти розширили і збагатили світ звуків. Інструментальна музика може досягти дуже високого духовного рівня. І ми вдячні Богові за ці великі й чудові дари. Але в церковній діяльності треба оцінювати кожну частину: і музичну, і текстову.

Апостол Павло говорить про «речі бездушні», що звук видають, і якщо сопілка чи людина «не видають різних звуків», — «... як пізнати б тоді, що бринить або грає? Бо коли сурма звук невизначний дає — хто до бою готуватись буде?» (1 Кор. 14:7-8). Тобто апостол вказує на різноманітність музики і її застосування.

Хоч в музично-співочому служінні стоїть на першому місці, ми не повинні недооцінювати музику. Апостол Іван говорить, що на небі кожний із двадцяти чотирьох старців мав гусли (Об. 5:8; 14:3). У вісності небесний спів матиме музичний супровід (Об. 14:2). Присуди Божі проголошувались під звуки сурем ангелів Божих: «Всім ангелів, що мали сім сурем, приготувалися, щоб сурмити» (Об. 8:6).

Спів в церкві служить прославленню Господа

«Отже, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнота у Господі!» (1 Кор. 15:58). Апостол говорить, що ми звершуємо діло Господнє. Ісус Христос доручив нам працю, і від Нього одержимо нагороду. Ми використовуємо здібності, які нам дав Він. І наш обов'язок — ревно працювати для Його слави.

Апостол Павло дуже часто вживає вираз «в Христі». Це означає, що наше життя повинно бути просякнуте Христом, як вугілля в вогні охоплене полум'ям: «... духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11).

Найвище і найкраще, чому можуть бути присвячені на землі наш спів і музика, — це прославлення Господа. Цим ми підносимося на небесний рівень. На небесах не треба буде закликати людей до Господа проповіддю і співом. Церква буде там вічно прославляти Господа: «Достойний Агнец, що заколений, прийняти силу, і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення!» (Об. 5:12).

Сходження на Божу гору чи ходіння навколо гори?

Якось мені приснився сон — я йшов протоптаною доріжкою навколо гори. Ця доріжка пролягала не біля підніжжя гори, а наче посередині між вершиною гори і її основою. Йти протоптаною доріжкою було дуже зручно і легко; і я подумав: а що, коли піднятися на вершину гори? Але глянув вгору і зрозумів, що зробити це не так просто. Догори не було дороги, навіть зачепитися за щось не було ніякої можливості. Я подумав: треба бути альпіністом, щоб зійти на вершину такої крутої гори. З вершини гори стікали потоки води; вони були мені по кісточки. Я розумів, що це не була звичайна тала вода, це були води Божої благодаті. Мені захотілося розвернутися обличчям до потоків води, дійти до вершини гори і отримати Боже благословення у всій повноті. Але ось проблема — як піднятися на гору, для мене недоступну? Простіше бути туристом, ніж альпіністом. З цим я і прокинувся.

«Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені допомога — мені допомога від Господа, що вчинив небо й землю!» (Пс. 121:1-2). У старозаповітні часи високі гори асоціювалися з місцем, де перебував Бог.

Згадаймо старозаповітну історію, як Господь вперше зійшов в вогні на вершину гори Синай перед очима всього ізраїльського народу. У Книзі Вихід 19:10-11 записано звернення Господа до Мойсея: «Йди до людей і освяти їх сьогодні та завтра, і нехай вони виперуть одіж свою. І нехай вони будуть готові на третій день, бо третього дня зійде Господь на гору Синай на очах усього народу». Після цього Господь застеріг увесь народ: «І обведеш границею народ довкола, говорячи: Стережіться сходити на гору й доторкуватися до краю її. Кожен, хто доторкнеться до гори, буде конче забитий! Нехай не доторкнеться до неї рука, бо буде конче вкаменований або буде справді застрілений, чи то худобина, чи то людина — не буде жити вона» (2 М. 19:12-13).

Зверніть увагу — воля Божа була в тому, щоб ніхто не піднімався на гору і навіть не торкався

до підніжжя її під страхом смерті. Чому це так важливо було Богові? Шлях на гору Божу в старозаповітні часи був доступний лише для невеликої кількості вибраних людей, а основна маса людей, увесь народ, не мали права підніматися на Божу гору і навіть торкатися до неї, бо Бог святий, а народ грішний.

У Книзі пророка Ісаї читаємо: «Оце поклав каменя Я на Сіоні, каменя випробуваного, наріжного, дорогого, міцно закладеного. Хто вірує в Нього, не буде той засоромлений!» (Іс. 28:16). І ще звернемося до Євангелія від Івана, де Ісус Христос говорить: «До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). Отже, тільки через Ісуса Христа, Сина Божого, внаслідок Його відкуплення будь-яка людина може приходити і підніматися на Божу гору назустріч Отцю Небесному, бо основою цієї гори тепер став Син Божий, Ісус Христос, наш Відкупитель.

«І станеться на кінці днів, міцно поставлена буде гора дому Господнього на шпилі гір, і піднята буде вона понад згір'я — і полинуть до неї всі люди. І підуть численні народи та й скажуть: «Ходіть та зберімося на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його!» (Іс. 2:2-3).

Тепер дорога до Бога відкрита для всіх народів світу; потрібні тільки віра і бажання підніматися в гору, звідки приходять нам допомога від Господа.

Як правило, коли ми приходимо до гори і не піднімаємося на неї, ми починаємо ходити навколо цієї гори. Ось що сказав Мойсей: «... І кружляли ми навколо гори Сеїр багато днів. І сказав Господь до мене, говорячи: «Досить вам кружляти навколо цієї гори, — оберніться на північ!» (5 М. 2:1-3).

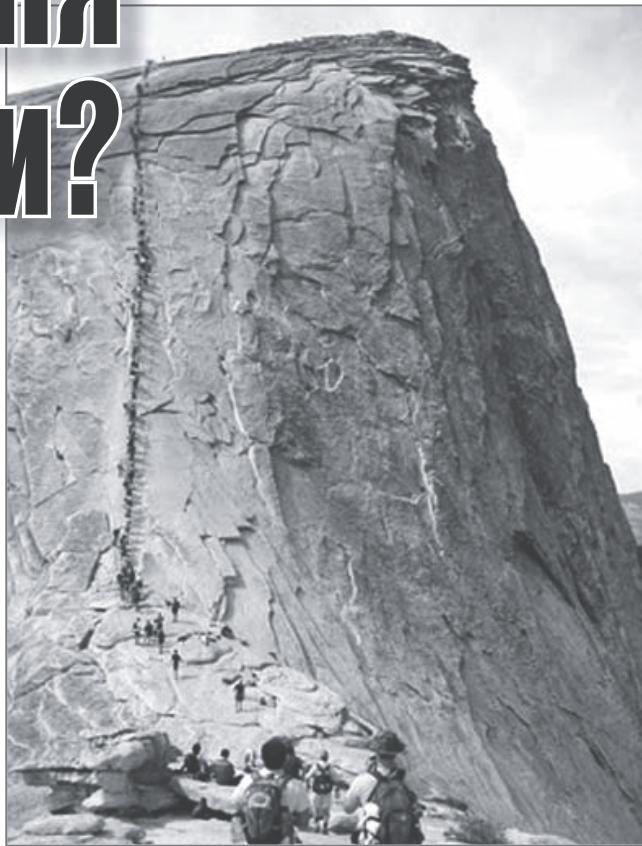
Повернімося знову до сну. Доріжка, якою я йшов, пролягала не біля підніжжя гори, а посеред неї. Хто її протоптав? Можливо, попередні покоління

людей, і йти по ній було дуже зручно. Чи не говорить це про те, що мені, як і багатьом людям нашого часу, зручніше звернути на легшу, протоптану доріжку, ніж йти в тому напрямку, де немає ніяких доріг?

Апостол Павло якось сказав про себе: «При тому пильнував я звіщати Євангелію не там, де Христове Ім'я було знане, щоб не будувати на основі чужій, але як написано: «Кому не звіщалося про Нього, побачать, і ті, хто не чув, зрозуміють!» (Рим. 15:20-21). Апостол не ходив протореними дорогами інших апостолів і євангелістів, а йшов туди, де ще ніхто не проповідував до нього. Чи не є це для нас прикладом правильного служіння Господеві?

Ми звикли жити видінням, а не вірою. На вершину гори не вела жодна дорога. Важко повірити у можливість зійти на вершину такої крутої гори. Але з вершини гори текли води благодаті Божої, які могли б зміцнити нас, дати силу для подолання складних перешкод. Живучи в цьому світі, ми звикли покладатися на себе, а Слово Боже вчить покладатися на Бога.

Ісус Христос одного разу сказав: «Неможливе це людям, а не Богові. Бо для Бога можливе все!» (Мр. 10:27). Ізраїльський цар Давид звертається у молитві до Господа: «... я кличу до Тебе від краю землі, коли серце моє омліває! На скелю, що вища від мене, мене попровадь» (Пс. 61:3). А ось що говорить про себе апостол Павло: «Краще я буду хвалитись своїми немочами... Коли бо я слабкий, тоді я сильний» (2 Кор. 12:9-10). Наша сила не в

нас самих, а в нашому Господі Ісусі Христі. Дуже важливо навчитися жити з Ним і в Ньому, тоді ми будемо сильні Його силою, зміцнені Його благодаттю, бо Господь діє не через нашу силу, а через нашу неміч.

Якщо ми не навчимося в усьому надіятися на нашого Господа, ходити вірою, а не видінням, коли всі біблійні обітниця для нас будуть «так» і «амін», тоді Господь запевняє нас: «І вчиню Я всі гори Свої за дорогу, і підіймуться биті шляхи Мої. Ось ці здалека прийдуть, а ці ось із півночі й з заходу, а ці з краю Сінім. Радійте, небеса, звеселися ти, земле, ви ж, гори, втішайтеся співом, бо Господь звеселив Свій народ і змилювався над Своїми убогими!» (Іс. 49:11-13).

Цю обітницю Бог дав всьому Своему народові (не лише для Ізраїлю, як дехто думає). Виявляй

тільки віру і наполегливість у подоланні перешкод на дорозі до Господа, і Він обов'язково наблизиться до нас, відкриє дорогу, якою приведе нас у Свою присутність, до Своєї благодаті.

«Та коли ви будете шукати звідти Господа, Бога свого, то знайдете, якщо будете шукати Його всім серцем та всією душею своєю» (5 М. 4:29).

Для Господа дуже важливий стан нашого серця. Нам необхідно прагнути Його, тоді ми станемо «гарячими альпіністами», які пориваються на вершину Божої гори. А якщо в нас цього не буде, ми назавжди залишимося «холодними туристами», що прогулюються навколо Божої гори і мають помазання Божої благодаті лише по кісточки.

ProBoga.com.ua.

ЖАРТОМА ПРО СЕРІОЗНЕ

Недавно в нашій церкві побували двоє братів з України. Вони принесли похвалення в наше тихе провінційне життя і переконливо довели, що євангелізаційні заходи приваблюють до церкви багато нових людей. За їх словами, кількість віруючих в їхньому рідному місті зростає буквально в геометричній прогресії. І все завдяки активному благовісту на вулицях!

Гості дуже розчарувалися, дізнавшись, що в нас вже багато років не було серйозних євангелізацій. Тож не дивно, що духовна атмосфера в нашому містечку здалася їм «застояною і замороженою».

Після недовгих, але гарячих обговорень було вирішено розпочати активно свідчити про свою віру на вулицях. Щоб не зволікати з цим, початок дій намітили на найближчу суботу.

Оскільки завдання стояло кардинальне, а результати очікувались вражаючими, наступну євангелізацію назвали операцією «Духовний вибух». Робили все за брошурою, яку залишили гості. Суть справи зводилась до того, щоб, розділившись по двоє, підходити до жителів у міському парку, коротко розповідати про Христа і запрошувати на Богослужіння в неділю.

Погода в суботу видалася чудовою. Це був перший по-справжньому теплий день цього року. Жителі містечка, що вже зачекалися сонечка, потягнулись на

Операція «Євангелізація»

природу. Групи молоді, батьки з дітками, закохані пари буквально заповнили всі алеї. Тут і там на молодій травичці розташовувались компанії, які мирно випивали і закусували.

Всього на операцію вийшло 12 чоловік. Вони утворили шість «мобільних двійок», котрі тут же рівномірно розпорозили територією парку.

Ілля з Рашидом дістався найвіддаленіший куточок парку. Побачивши молоду жінку, що гуляла з дівчинкою років п'яти, мабуть, дочкою, Рашид рішуче направився в їх бік. Молода мама чомусь захвилювалась і хотіла було повернути назад, але Ілля застосував відповідний маневр, швидким кроком обходячи її з другого боку. Щоб скоротити дорогу, він пішов прямо крізь невисокі куці.

Жінка нервово схопила дівчинку за руку і нерішуче зупинилася. Порівнявшись з ними, Ілля широко усміхнувся (він ніколи не комплексував через свої старомодні золоті коронки) і з почуттям вимовив: — Доброго дня, дорога душе!

Рашид наблизився з протилежного боку і, вирішивши не блукати довго манівцями, почав відразу:

— Жіночко, дівчинко, сьогодні чудовий Божий день! Це зовсім не випадково, як ви, напевно, думаєте, що ми зустрілися

тут з вами. Ми прийшли повідомити вам Добру Новину. Сьогодні ми з братами проводимо тут операцію «Духовний вибух»...

При словах про вибух жінка зблідла, як крейда. Вона підхопила дівчинку на руки і притулила до себе.

Як людина тактовніша, Ілля рішуче розтопив лід недовіри. Він вигукнув:

— Радійте, Бог любить вас!

Дівчинка здригнулася і заридала. Не зрозуміло, що вивело жінку із заціпеніння — чи гучне привітання Іллі, чи крик дитини. Обійшовши Рашида, вона поспішно задріботіла алеєю в бік головного виходу з дівчинкою на руках.

Опинившись на безпечній віддалі, молода мама кинула переляканий погляд на євангелістів. Тепер розгубилися Ілля та Рашид.

Спам'ятавшись, брати коротко помолилися і усвідомили, що діяти треба м'якше.

— Рашиде, даремно ти це... Про вибух. Вона ж могла хтозна-що подумати. Ще в міліцію побіжить. Треба спочатку розповісти про себе, відкритися людині. Усі ми любимо щире спілкування. Цього нині дуже не вистачає.

— Так, недобре вийшло. І ти так голосно крикнув, що дитина злякалася.

Слухай, у тебе ж така цікава доля. Може, розкажи, як Господь звільнив тебе від наркотиків, як ти став віруючим. Ти ж на зоні познайомився з християнами?..

Коли на лавочці вони побачили двох дівчат, що безтурботно розмовляли, брати вирішили не повторювати минулих помилок. Без поспіху підійшовши до лавочки, Ілля і Рашид ввічливо привіталися і мовби ненароком попросили дозволу присісти. Дівчата, схоже, не дуже зраділи, але все ж посунулися, щоб всім вистачило місця.

Мабуть, з духовних спонукань Ілля дивився не в бік дівчат, які вже були одягнуті майже по-літньому, а на все ще голі дерева. Трохи помовчавши, він почав здалеку:

— Дорогі дівчата, мене звуть Іллею. Ви навіть уявити собі не можете, в якій жахливій прірві я був всього кілька років тому! На моїх руках майже не було живого місця, наркотики поглинули мене цілком. Усі вени в мене були сколені.

Ілля почав закахувати рукав сорочки, защеПЛеної на всі до останнього гудзики. Слідів від уколів вже не було видно, зате на руці синіло татування з кинджалом і трояндою. Рашид почав нетерпляче штовхати Іллі в плече і голосно шептав:

— Ти про зону, про зону спочатку роз-

кажи! Я ж тобі говорив.

На відміну від жінки з дитиною, дівчата не побігли, але рішуче встали з лавочки і, прихопивши з собою недопите пиво, пішли геть.

— Бог все одно любить вас навіть такими! — крикнув їм навздогін Рашид.

Увечері всі учасники операції зібрались, щоб підбити підсумки. Судячи з усього, вони були не такими вражаючими, як у братів з України. Чи то справді духовна атмосфера в містечку не налаштувала людей до спілкування з віруючими, чи то просто позначилась відсутність до-свіду. Але більшість чесно визнали, що не задоволені результатами «Духовного вибуху».

Рашид висловив думку, що міський парк, тим більше, у вихідний день — не найкраще місце для розмов про вічне, про життя і смерть. Люди налаштовані несерйозно, хочуть відпочивати і пити пиво. Коротше кажучи, не готові розмірковувати про питання вічності.

Після недовгої дискусії було вирішено спробувати євангелізацію знову, але вже у кращому місці. Наступної суботи операцію вирішили перенести на підвечір'я і замість парку вибрали міське кладовище, де людям властиво думати про смисл життя і про швидку смерть. Щоб не лякати жителів назвою операції, від «Духовного вибуху» вирішили відмовитися на користь спокійнішої назви — «Пам'ятай про смерть».

Михайло Куракін.

Як вилікувати рану

Уявімо собі дві проповіді. Проповідь перша: «Підніміть руку, хто з вас безгрішний? Нема таких? А ви знаєте, що Біблія говорить з цього приводу? «Грішників Бог не послухає» (Ів. 9:31). Так ось і ваші молитви Бог слухати не буде!».

Проповідь друга: «Я хотів би поділитися з вами істиною, котру Бог недавно відкрив мені. На минулому тижні я обманув свого сусіда, сказавши, що в мене немає потрібної йому речі. Я подумав, що він її зіпсує, і не захотів йому давати. Минуло кілька днів, і я помітив, що в мене почало пропадати бажання молитися, а коли я молився, було таке відчуття, що молитва йде в порожнечу. І я з жахом згадав уривок з Біблії: «Грішників Бог не послухає...» (Ів. 9:31). Дух Святий викрив мене у вчиненому гріху. Однак слава Богові за Його незмінну обіцянку: «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріх нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Я покався в цьому, попросив прощення в сусіда і знову одержав радість спілкування з Богом. І сьогодні Дух Святий закликає кожного з нас: «Хто ховає провини свої, тому не ведеться, а хто признається та кидає їх, то буде помилуваний» (Пр. 28:13).

Є два методи лікування рани на руці: перший — відрубати рану разом з рукою; другий — усвідомити необхідність лікування — освітити рану

світлом; омити місце чистою водою; протерти чистою тканиною чи ватою; продезинфікувати місце навколо рани; покласти на рану ліки; забинтувати поранене місце, щоб уникнути подразнення ззовні.

Другий метод порівняно з першим має серйозний «недолік»: треба вміти лікувати і знати, які ліки вживати. Треба завчасно підготувати ліки та інші медичні засоби. Треба витратити свій час на лікування. Результат лікування не буде миттєвим.

А для першого методу потрібна лише сокира.

Як би ви хотіли, щоб лікували вашу рану? І як ми намагаємося лікувати рани чужі? Треба любити тих, кого збираєшся лікувати. Тоді добрим буде результат.

Є. Лоза.

Китайські вчені знайшли Ноїв ковчег

Китайські вчені заявили, що знайшли в Туреччині на горі Арарат на висоті 4000 метрів залишки ковчега Ноя. За даними вуглецевого аналізу, знахідці близько 4800 років.

У тому, що це залишки легендарного біблійного корабля, археологи впевнені на 99,9 відсотка. За своєю структурою знахідка складається з декількох приміщень, у яких, як вважається, і були розміщені різні види тварин.

Місце, де виявили ковчег, не заселене, тому вчені виключають можливість того, що рештки можуть бути зруйнованим житлом.

CNL-NEWS.

ПРИТЧІ

А де твоє серце?

— Тому що втрачають спокій, — сказав один.

— Але навіщо кричати, якщо інша людина поруч з тобою? — запитав учитель. — Чи не можна з нею розмовляти тихо? Навіщо кричати, якщо ти сердишся?

Учні пропонували свої відповіді, але жодна з них не задовольнила учителя. Врешті-решт він пояснив: «Коли люди незадоволені один одним і сперечаються, їх серця віддаляються. Для того, щоб покрити цю віддаль і почути один одного, їм доводиться кричати. Чим сильніше вони сердяться, тим голосніше кричать. І все одно майже не чути один одного, так далеко вони

зараз один від одного, хоч і стоять поруч.

А що відбувається, коли люди закохуються? Вони не кричать, навпаки, говорять тихо. Тому що їх серця близько одне до одного, віддаль між ними зовсім маленька.

А коли закохуються ще сильніше, що відбувається? — продовжував вчитель. — Вони не говорять, а лише перешіптуються і стають ще ближчими у своїй любові. Нарешті навіть перешіптування стає для них зайвим. Вони тільки дивляться одне на одного і все розуміють без слів.

Тому коли ви сперечаєтесь, не дозволяйте вашим серцям віддалятися одне від одного, не вимовляйте слів, які лише збільшують віддаль між вами. Бо може настати день, коли віддаль стане такою великою, що ви не знайдете дороги назад».

У Києві пройшла конференція «Батьківство — місія життя»

Марченко розкрив біблійний погляд на роль батька в житті дитини. Сучасний батько у всьому бере приклад з Ісуса Христа, і тоді у своїй сім'ї він і пророк, і священик, і цар.

«Яка ж роль чоловіка в сім'ї, церкві і суспільстві? Насамперед, це лідер. А лідер — зовсім не той, хто штовхає, а той, хто своїм особистим прикладом веде сім'ю», — підкреслив Олександр Марченко.

На конференції були розглянуті такі важливі теми, як примирення із власним батьком, посвячення дитини, праця батьків в команді і розподіл їх ролей у сім'ї. Були розкриті також і секрети успішного батьківства.

Міжнародний центр батьківства регулярно проводить такого роду конференції в Україні і Росії. Ціль цього руху — повернути серця батьків до дітей і закликати чоловіків бути такими батьками, якими їх бачить Бог.

CNL-NEWS.

24 квітня в Києві пройшла конференція для сімейних пар під назвою «Батьківство — місія життя». Її організатором став Міжнародний центр батьківства, який діє в Україні з 1996 р. Відкриваючи конференцію, президент МЦБ Олександр

ДИВОСВІТ

Розумна обороноздатність тлі

«Чи яструб літає твоєю премудрістю, на південь простягає крила свої?» (Йов 39:26).

Тля — крихітна істота, про яку турбуються і яку захищають мурашки. Як і багато інших істот, тля — це чудове свідчення здатності Бога створювати безкінечне різноманіття.

Вона буває білого, червоного, зеленого і жовтого

кольорів і виглядає такою беззахисною. Не маючи змоги надіятися на зуби чи жала, тлі надійся на розум, щоб захистити себе.

На спині вони мають два шипи. Ці шипи існують не для того, щоб вжалити, а для того, щоб склеїти. Сонечка люблять поїдати тлю. І тля намагається розкласти свої шипи таким чином, щоб вона могла склеїти рот голодного сонечка. Тлі, не захищені мурашками, мають довші, ефективніші шипи.

Можливо, найрозумніша стратегія, яку використовують тлі, щоб захиститися, — це «брикання». Коли група комашок, що сидять на рослині, відчуває загрозу, вони в унісон брикають своїми задніми ногами. І це примушує потенційного хижака думати, що на рослині сидить щось більше, ніж він сам!

Воістину Бог — чудовий Творець і Організатор всього всесвіту.

Львівська Богословська Семінарія оголошує набір студентів на навчання:

- ✓ Стаціонарне відділення «Бакалавр богослов'я» (3 роки)
- ✓ Очно-заочне відділення «Бакалавр пасторського служіння» (4 роки)
- ✓ «Магістр богослов'я» (2,5 роки)

Ви зможете:

- ✓ розкрити потенціал, таланти і дари, які заклад у Вас Господь
- ✓ знайти своє покликання, ставши на шлях служіння Господу
- ✓ навчитися виконувати Велике доручення Христа...

“Отож, ідіть, навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа” (Мт.28:19)

Випускники ЛБС отримують диплом, акредитований Євро-Азіатською Акредитаційною Асоціацією!

За детальнішою інформацією і пакетом вступних документів звертатися за адресою Семінарії: вул. Скрипника, 8, Львів, Україна, 79049
тел.: (032) 221-62-25
факс: (032) 243-18-07
веб-сайт: www.lts.lviv.ua
ел. пошта: office@lts.lviv.ua

Львівська Богословська Семінарія

№ 5 (68) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2010 р.

Зя ЄВАНГЕЛЬСЬКУ
ВІРУ

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726